

IUDAIZAREA CREȘTINISMULUI

Partea a II-a

**Creștinismul Românesc de la debut și până
în secolul al IV-lea. Respingerea de către cultul
goșilor a reformei iudaizării impusă de Bizanț**

Asociația Creștină „Apostoliconul” - 2021

Creștinismul după reforma de iudaizare din 314

În prima parte a lucrării de față am amintit de declarația lui Paulin de Nola despre Niceta de Remesiana, care și-a desfășurat activitatea de propovăduire pe teritoriul țării noastre: „*Prin tine, într-un ținut tăcut al lumii, Barbarii învață să cânte pe Hristos cu inimă Romană*”¹. „*Se servește de misionarismul creștin pentru a face opera de romanizare*”². Despre nașterea creștinismului în spațiul românesc, istoricul și cercetătorul Vasile Pârvan scrie că „*Romanitatea și creștinismul sunt născute și crescute în chip firesc, încet și tainic, în Dacia lui Traian*”³. Amintesc faptul că numai o parte din această țară s-a numit Dacia, partea de la Dunăre numindu-se *Moesia*, care în latina convențională se pronunță *Mesia*, „*teritorii care vor fi numite mai apoi, foarte simptomatic „Teritoriile Mesienilor*”⁴. Teritoriul românesc în dreapta cursului Dunării mai poartă numele de „Țara Goților”. Goții erau creștini și conform mărturiei adusă de Sfântul Ioan Gură de Aur: „*Diaconul Moduarie a adus și scrisori de la regele goților, care cere să li se trimită episcop*”⁵.

În scrisoarea care însoțește rămășițele pământești ale Sfântului Mucenic Sava de la Buzău spre Capadocia, la solicitarea Sfântului Vasile cel Mare, și prin implicarea împăratului goților, Athanaric, aflăm chiar din titlu: „*Scrisoarea Bisericii din Goția către Biserica din Capadocia*”⁶. Sinaxarele ortodoxe plasează vinovăția uciderii Sf. Sava pe umerii lui Atharid, fiul lui Rotheseu⁷, care era adjunctul lui Athanaric. Neadevărul se atestă tocmai prin conținutul scrisorii trimise de Biserica din Goția către Sfântul Vasile cel Mare, invocându-se că martiriul a fost pricinuit de „*Modestus și Arintheus*”, doi membri ai bisericii oficiale bizantine.

Am putut afla despre Sinodului din Arles din anul 314 convocat de împăratul Constantin, că „*au fost în total cincisprezece episcopi tăiați împrejur*”⁸, conform scrierilor lui Epifanie de Salamina, că „*primele sinoade au asimilat și înlocuit Evanghelia prin hotărârile lor*”⁹, conform scrierilor lui Grigorie al Romei, iar din scrierile lui Augustin de Hipona aflăm că îi cataloghează drept „*eretici pentru că nu dau ascultare poruncii imperiale*”¹⁰ pe toți care nu au acceptat reforma din 314.

Despre iudaizarea creștinismului am putut afla că „*există patru circumstanțe în această chestiune: În primul rând – încercarea de a forța creștinizarea evreilor a avut loc mult mai târziu decât încercările cunoscute din istoria iudaizării violente a creștinismului; în al doilea rând – aceste încercări erau excepții de la regulă, inclusiv în politicile conducătorilor creștinilor din secolele timpurii; în al treilea rând – Biserica a evaluat negativ aceste încercări și a condamnat formal ideea în sine; în al patrulea rând – în multe cazuri, aceste încercări nu au*

¹ Conform Horatius, Carmina, I, I, 10, v. 1-4;

² „Originea și vechimea creștinismului românesc”, revista „Observator”, Prof. Dr. C. Vasiliu, 21.08.2016;

³ Contribuții epigrafice la istoria creștinismului românesc, București, 1911, p. 201;

⁴ Patriarhia Română - „Trinitas Tv” – „Pagini de istorie. Creștinismul daco-român”, part. 10, min. 2:48;

⁵ Scrisoarea a IX-a către Olimpiada, p. 5, s.p. B;

⁶ Drugaș Șerban, Facultatea de Teologie Ortodoxă „Andrei Șaguna”, lucrarea „Scrisoarea Bisericii din Goția”, pag. 57, r. 2-4;

⁷ „Sinaxarul Ortodox, 12 aprilie;

⁸ Panarion, cart. III, 10, 4;

⁹ Migne, „Patrologia Latina” vol. LXXVII, col. 478;

¹⁰ Augustin, „Mărturisiri”, Epistola 93.

fost întreprinse de împărați ortodocși, ci de eretici, care la acel moment au persecutat ortodocșii”¹¹.

Forța cu care a început împăratul Constantin să își impună reformele în Biserica Creștină se vede încă din al doilea an de domnie, Sinodul din Elvira din anul 306, care scoate lcoanele prezente în Biserici, după cum mărturisește hotărârea sa: „S-a părut bine că picturile nu trebuie să fie făcute în Biserici, astfel încât cei pe care îi cinștim să nu fie pictați pe pereți”¹².

Despre Sinodul din Arles mai aflăm că împăratul, după arderea¹³ manuscriselor Sfinților Apostoli și începutul scrierii altor Evanghelii, „a trimis o sumă mare de bani episcopului Caecilian de Cartagina”¹⁴, care contribuise la strângerea Cărților, iar Epifanie spune că „biserica a fost aruncată în tulburare încă din timpul episcopilor tăiați împrejur”¹⁵. Caecilian este impus de către împărat ca episcop al Cartaginei, fără a-l interesa poziția celor 70 de Episcopi cartaginezi, fapt pentru care dispune ca oricine se opune hotărârii sale, să fie executat¹⁶, bisericile lor au fost confiscate de armata trimisă în regiune, s-au făcut arestări, și ierarhii care n-au primit decizia împăratului au fost exilați¹⁷. Teroarea constantiniană asupra Bisericii începe în anul 305 și se accentuează în anul 317. După anul 318 împăratul trimite alte trupe în Cartagina care să închidă și ultimele Biserici ale creștinilor conservatori, care încă rămăseseră deschise¹⁸, și prin teroare se încearcă reducerea la tăcerea opoziției¹⁹.

De cealaltă parte, aflăm câteva informații foarte prețioase despre creștinii din Țara Goților că „nu voiau să aibă comuniune cu episcopii și preoții care posedă averi, aur și argint, precum și pentru că sărbătoresc paștele la aceeași dată cu evreii”²⁰, fiind a doua Biserică după cea din Cartagina, care nu acceptaseră reformele lui Constantin.

Din istoria țării noastre și din documentele găsite, aflăm că împăratul Constantin ordonă și conduce 3 războaie de subjugare²¹, între anii 315-316, îndată după Sinodul din Arles, între 323 și 324, chiar înainte de începerea Sinodului din Niceea, și între anii 335 și 336, urmând mai apoi războiul din 358 care a fost condus de fiul lui Constantin.

Despre apartenența religioasă în care a murit împăratul Constantin, ne scrie Teodoret, Episcopul Cirului: „Eusebiu l-a botezat pe împăratul Constantin în 22 mai 337. La moartea lui Constantin, Constanțiu al II-lea, în vârstă de douăzeci de ani, a devenit împărat”²². Din scrierile lui Epifanie aflăm că Eusebiu era semi-arian, având o doctrină identică arianismului, dar care era și împotriva Duhului Sfânt²³. Din hotărârea Sinodului din Arles din 343 aflăm faptul că inclusiv fiul lui Constantin, Constanțiu al II-lea, a îmbrățișat arianismul²⁴.

¹¹ „Buletinul Bisericii” – Patriarhia Ortodoxă Rusă, nr. 20, din 18 mai 1913, p. 277-286;

¹² Sinodul din Elvira din anul 306, Canonul 36;

¹³ Schaff Philip, „Istoria Bisericii creștine”, vol. 2, pag. 69;

¹⁴ „Părinți și scriitori bisericești”, vol. 14; Eusebiu de Cezareea, Scrieri part. II, pag. 32;

¹⁵ Eusebiu „Panarion”, pagina 9, subpunctul 9;

¹⁶ „The Donatist Church”, 1952, Oxford, ISBN 0-19-826408-9; pag. 156;

¹⁷ „Mișcarea donatistă și politica religioasă constantiniană”, Pr. Prof. Dr. Nicolae Chifăr, pag. 4;

¹⁸ „The Donatist Church: A Movement of Protest in Roman...” 1952, Oxford University; pag. 161, p. 62;

¹⁹ Schaff, Philip, 2 Vol. 04 The Anti-Manichaeism and Anti-Donatist Writings, 1819, pag. 469, pct. 4;

²⁰ Epifanie de Salamina, „Ancoratus”, p. 14, 83; „Polyhronion” BOR - EDJ, 2015, pag. 430 (sus);

²¹ „Istorie Veche” – „Mențiuni ale geto-dacilor și ulterior ale valahilor după anul 271”.

²² „P.S.B.” vol. 44, Teodoret episcopul Cirului, „Istoria Bisericească”, pag. 66, cap. 21, al. 1-2;

²³ Epifanie de Salamina, „Panarion” cartea a II-a, secțiunea VI, punctele 1.1 și 1.3;

²⁴ „Istoria Sinoadelor Bisericii”, Volumul II. Edinburgh, T. Clark. pag. 203–205;

După toate câte am amintit în prima parte a lucrării, înțelegem că reforma de „iudaizare a creștinismului” nu a avut loc doar în spațiul carpato-danubian, Țara Mesienilor, ci în tot arealul ocupat de Imperiul Roman. Această reformă nu a fost implementată în decursul unui singur secol, ci în timp îndelungat, prin diferite metode.

Pe alocuri Biserica Ortodoxă admite unele „mărturii ale adevărului creștin față de tendințele de infiltrare ale iudaismului”²⁵. Este foarte interesant faptul că dincolo de aceste vagi mărturii, nimeni nu face un studiu amănunțit despre dimensiunea adevărată a procesului de iudaizare a scrierilor Noului Testament, rânduielilor de slujbă, scrierilor patristice, dogmelor și eclesiologiei. Nu ar fi imposibil de alcătuit un astfel de studiu, însă interesul este mai mare în ceea ce privește împământenirea iudaismului în creștinism și evitarea controverselor pentru că este mai comod.

Modificarea Noului Testament într-un mod agresiv se poate recunoaște și prin suprapunerea variantelor de biblii „ortodoxe” de după anul 325, aproape fiecare venind cu o altă variantă de relatări. După Sinodul din Arles din 314, intervine asupra Noului Testament Sinodul din Hipona din anul 393. Abia acum, fără ca această adunare să fie măcar ecumenică, se includ în Noul Testament epistola către evrei, epistolele lui Ioan și Apocalipsa, contestată la Sinodul din Niceea, ca fiind falsă.

Iată ce găsim în hotărârile Sinodului Ecumenic de la Niceea atât despre lipsa de autenticitate a Apocalipsei, cât și despre ereziile contra Sfintei Evanghelii întâlnite: „În aceleași vremuri de care vorbim s-a făcut și Cerint căpetenie a unei alte erezii. Iată ce scrie în această privință Caius, despre care am amintit mai înainte: „Dar prin descoperirile pe care le dă ca și cum ar fi fost scrise de un mare Apostol. Cerint prezintă în chip mincinos istorisirea unor fapte miraculoase, care i-ar fi fost comunicate de îngeri. El zice, anume, că după Înviere, împărăția lui Hristos va fi pământească și că trupurile trăiesc iarăși în Ierusalim”²⁶. Acesta continuă zicând: „Dintre scrierile lui Ioan în afară de Evanghelie, prima Epistolă recunoscută de toți, atât de cei de azi cât și de cei de altădată (a se vedea că nu vorbește de primul sau al doilea secol), ca autentică, pe când asupra celorlalte două sunt îndoieli. Cât despre Apocalipsă, părerile celor mai mulți sunt împotriva”²⁷. Același autor mai relatează: „Între apocrife trebuie socotite „faptele lui Pavel”, cartea intitulată „Păstorul” (cea atribuită în mod eronat lui Clement, despre care am vorbit mai sus), „Apocalipsa lui Petru”, „Epistola lui Barnaba”, „Didahia celor 12 Apostoli” și apoi după cum am mai spus „Apocalipsa lui Ioan”²⁸.

Astăzi și Apocalipsa și epistolele menționate în hotărârea Sinodului Ecumenic de la Niceea au ajuns peste noapte „canonice” doar pentru că așa a hotărât împăratul Teodosie la Sinodul local din anul 393 din Hipona și la cel din anul 397 din Cartagina. În urma inovațiilor care „prelungesc” unele părți ale Noului Testament iar pe altele le scurtează, creștinii donatiști – care conservau autenticitatea cărților nou-testamentare, refuzând să accepte vreo reformă – sunt considerați eretici, deși cărțile biblice ale împăratului nu aveau nici o sursă certă de proveniență.

²⁵ P. Dum. Fecioru, „Părinți și scriitori Bisericești”, Vol. 1, Patriarhia Română, București, 1979, p. 11;

²⁶ PSB, vol. 13; Eusebiu, Istoria Bisericească, cap. 28, Despre Cerint ezezirarhul, pct. 1. pag. 130.

²⁷ PSB, vol. 13; Eusebiu, Istoria Bisericească, partea întâi, pag. 126, pag. 17-18;

²⁸ PSB, vol. 13; Eusebiu de Cezareea, part. 1, cap. 25, pct. 4, pag. 127;

Unul dintre episcopii vremii, Optatus de Mileve (d. 397), în scrierile sale „contra lui Parmenian”, episcopul creștinilor din Cartagina, susține că „nu este o erezie faptul că Noul Testament a fost completat cu pasaje din Vechiul Testament” și că „acest lucru dă o altă formă, mai complexă, Evangheliilor și Epistolelor”²⁹. Este de mirare faptul că Bisericile Ortodoxe recunosc că prin arderea manuscriselor s-a făcut un compromis³⁰ în ceea ce privește conservarea textelor originale, care mai apoi au fost modificate de nenumărate ori încât forma de astăzi nu mai coincide cu forma inițială. Cu toate acestea, atât Optatus, cât și Augustin, îi condamnă ca „neascultători” tocmai pe cei ce nu doresc să accepte compromisul.

În anul 257 d. Hr. un număr de 100.000 de creștini părăsesc Orientul Mijlociu pentru a se stabili în Țara Goților³¹. Aceștia se stabilesc în partea muntoasă din județul Buzău, de la Siriu în jos, în localitățile Aluniș, Nucu, Bozioru și în împrejurimi. Muntenia și Moldova au fost populate de acești creștini goți. Până în zilele noastre, mulți români păstrează fizionomia goților, de origine balcanică. Totodată, cercetătorii nu pot să se hotărască dacă goții se identifică cu valahii plecați înainte de cucerirea romană în diaspora, sau sunt un popor de origine mesopotamiană.

Migrarea din secolul al III-lea s-a datorat persecuțiilor intense de pe vremea împăratului Alexandru Sever. În vremea acestuia, a început cu forța așa numita „iudaizare a creștinismului”. În timp ce împăratul avea grijă să-i ucidă pe creștini, îl susține financiar pe scriitorul duplicitar Origene, pentru alcătuirea lucrării „Hexapla” și a Noului Testament folosit astăzi de Bisericile oficiale. Însăși „Biblia” lui Constantin de la Sinodul din Arles nu este o transcriere a „Evangheliului” sau a unor părți din acesta, ci o transcriere, ajustare și completare a textelor origeniste.

Dacă Origen a fost mai fidel puterii imperiale, marele scriitor Clement Alexandrinul este obligat să se retragă din calitatea sa de profesor al școlii teologice din Alexandria. Despre această etapă critică din viața lui aflăm următoarele: „*persecuția lui Septimiu Sever l-a obligat să închidă școala și să părăsească Alexandria. S-a refugiat în Capadocia, la fostul său elev Alexandru, care era episcop al Cezareii Capadociei*”³², unde moare în preajma anului 215. Origen a continuat să trăiască până la adânci bătrâneți, murind în anul 253.

Acești creștini mesopotamieni n-au dorit să lepede niciodată moștenirea Sfântă și Dumnezeiască de la Hristos, primită în dar prin Sfinții Apostoli, și din acest motiv au îndurat persecuția, până la refugiarea lor „înapoi acasă”, în leagănul creștinismului. Nu este întâmplător faptul că ei aleg să plece 2600 de Km tocmai pentru a se stabili în vecinătatea unei așezări antice, numită „Fundul Peșterii”, așezare din perioada adamică, ce seamănă izbitor de mult cu peștera din Icoanei Nașterii Domnului. Pentru ei, Peștera aceasta a reprezentat ceva deosebit, în timp ce pentru creștinismul modern, trecut prin fel și fel de schimbări, peștera este aproape anonimă.

Arderi de manuscrise s-au făcut și în vremea lui Origene. Creștinii goți s-au refugiat în România de astăzi tocmai pentru a putea proteja această Carte. Ulterior a fost tradusă în

²⁹ Optatus de Mileve, „Contra donatistilor”, 1917, pag. 148;

³⁰ Augustin, „Controverse Ecclesiastice”, cap. 18, pag. 145-152;

³¹ IMO Părintelui prof. dr. Ioan Gh. Coman, la 30 de ani de la săvârșirea întru Domnul, 11 aprilie 2017.

³² Clement Alexandrinul, „Scrieri”, part. 4, Intr. Cap. B, - pr. Dumitru Fecioru, ed. Institutul biblic BOR, 1982.

limba gotă, de Episcopul Ulfila, un fost arian convertit la creștinism de Sfântul Ioan Gură de Aur, purtând numele de „Evanghelia Goților”.

Până acum nu au fost făcute studii semnificativ de importante pentru a se clarifica de ce creștinii goți au optat pentru a se stabili în Țara noastră, sau poate că nu s-a dorit efectuarea unor astfel de cercetări. Totuși, mai multe mărturii biblice conservate chiar și în Evanghelia oficială, ne arată că Hristos nu a predicat numai evreilor și numai în Israel, ci dimpotrivă. Printre aceste mărturii se numără și aceasta: „*au ajuns cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este în fața Galileii*” (Luca 8, 26). Nu a existat niciodată o localitate cu numele „Gherghesa” în fața Mării Galileei. Cea mai trainică robie este aceea în care omul este convins să-și lege de bunăvoie lanțurile robiei. Cel mai apropiat ținut cu un nume asemănător este Ghenizaret; dar, Evanghelia numește ținutul „gherghesenilor” și nu al „ghenizaritenilor”. Ghenizaretul se află la o distanță de 48 de km de Mare, într-o zonă mai înaltă, adică în deșertul Iordaniei, unde nu putea ajunge nimeni cu corabia prin nisip. Unii teologi încearcă să explice, argumentând că Marea era mai mare decât acum. Să nu uităm că Ghenizaretul este mai sus de nivelul Israelului, ceea ce ar fi însemnat că Iudeea nu exista chiar deloc, fiind sub apele Mării Galileei.

Origen era alexandrin, dar nu cunoștea geografia Israelului. El schimbă numele localității din Gherghesa în Ghenizaret și apoi în Gadara, precum vedem contradicția din Evanghelia atribuită lui Marcu, în capitolul 5, versetul 1. Așadar, are loc un eveniment în două locuri diferite, iar una la o distanță extrem de mare. Dacă porcii din Ghenizaret s-au urcat pe o stâncă și de acolo au sărit în Mare, conform relatării biblice, înseamnă că ei au zburat aproape 50 de km. Dar puterea politico-religioasă are nevoie de oameni care să creadă tot ce li se impune.

De cealaltă parte, modificarea textului, făcută de Origene, necesită inventarea unui nume de ținut mai apropiat de Marea Galileei, pentru a nu stârni amuzamentul cititorilor cu puțină cunoaștere geografică. Este posibil ca și pe vremea aceea să fi existat oameni care nu se ghidau în viață numai după premiza „crede și nu cerceta”. El plasează evenimentul în Gadara, însă și această localitate se află foarte departe de Mare, la mai bine de 6 mile, distanță pe care porcul nu o parcurge toată viața lui. De asemenea, nici acest ținut nu se află în fața Mării Galileea. În cele din urmă, pentru a „rezolva problema”, Constantin cel mare construiește în prima jumătate a secolului al IV-lea, o Biserică dedicată „Minunii din ținutul Gherghesenilor” chiar pe malul lacului Ghenizaret, care de asemenea, nu se află pe malul Mării Galileei.

„Ținutul Gherghesenilor” din Evanghelie ne determină să ne gândim la o localitate denumită „Gherghesa”. Pe suprafața actualei Delte a Dunării a existat o Mare de apă dulce, menționată în anul 1691 de cronicarul Miron Costin³³. De ce n-ar fi palpabil acest adevăr, câtă vreme Evanghelia însăși mărturisește acest lucru? Nici actualul Ierusalim nu se află pe vechea temelie, ci la 6 km distanță și totuși, găsești câte o locație cu inscripția „aici a avut loc cutare eveniment evanghelic”...

Trebuie să observăm detaliul din Evanghelia atribuită lui Matei: „*Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori*” (Matei, 7, 15). În tot

³³ Miron Costin, „Originea Lumii” cap. 181 „Originea Gherga” – „Cetatea Gherghina”.

„vechiul testament” lupul este menționat doar de 6 ori și ultima dată înainte cu aproximativ 1000 de ani înainte de Hristos, când regiunea devine deșertică. Lupul nu locuiește în zonele deșertice sau foarte calde, ci este un animal de munte. Cum le-ar fi vorbit Hristos despre lupi unor oameni care nu văzuseră niciodată un lup? Este ca și cum le-ar fi zis românilor: „feriți-vă de proorocii care vin îmbrăcați în haine de pangolin”, un animal pe care majoritatea românilor nu-l cunosc.

Să ne amintim de pilda: „*vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi*” (Luca 9, 58). Vulpea nu mai există în Israel din vremea lui Solomon (931 î.Hr.). În cartea vechi-testamentară „a judecătorilor”, capitolul 15, versetele 4-5, aflăm că Solomon a adunat 300 de vulpi din apropierea Țării Filistenilor, nu din Israel. Hristos nu ar fi vorbit despre vulpile din urmă cu un mileniu unor iudei care nu le-ar fi văzut niciodată.

Este importantă și descrierea lui Ioan Botezătorul – „*hrana lui era lăcuste și miere sălbatică*” (Matei 3, 4). Din nou citim despre o vietate care se află numai în țările cu vegetație abundentă și umiditate mare, nici pe departe în deșert. Lăcustele din apropierea Egiptului dispar înainte de Hristos cu 1500 de ani. Unii ar spune că este vorba despre o iarbă amară cu numele „lacustă”, care de asemenea, creștea în înălțimile Munților Hermon din Siria și nici pe departe în dunele din Israel. Aproape nimeni nu observă aceste detalii, dar mai cu seamă că mierea sălbatică sau mierea ursului nu are ce căuta în deșert.

În România este destul de vestită „Peștera Sfântului Andrei”. Peștera nu este menționată în nici o carte istorică până în anul 1943, când a început să fie promovată de Ion Dinu, avocatul lui Gheorghe Gheorghiu Dej. Ciudată „evlavie” a „pașnicului” călău și dictator... Spre deosebire de toate Bisericile Apostolice din Români acare au fost săpate în stâncile Munților încă din primele secole cu altarul spre Nord, aspect specific până la reforma lui Constantin din 314, această construcție din Dobrogea este foarte recentă, cu altarul spre Răsărit. Nu-i de mirare de ce avocatul unui necreștin ajunge să dea contur unei povești, pe care regimul comunist a impus-o ca fiind „autentică”.

Din aceeași categorie de probare a autenticității „peșterii” atribuite Apostolului Andrei, din localitatea Ion Corvin, sau a altor elemente promovate cu sârg, nu este de mirare că, recent, un jurnalist a reușit să sustragă mostre din „moaștele” despre care, Episcopia Tomisului specula că sunt ale Sfinților Epictet și Astion. După ce au fost testate în laborator, s-a confirmat că sunt oseminte de animale³⁴. Arhiepiscopia, sub sloganul „crede și nu cerceta”, a afirmat că osemintele de porci, la care s-au închinat oamenii atâția ani în șir, vor fi înlăturate. Este greu de crezut poziția oficială, deși inițial tot ei au confirmat că aceia au fost Sfinții Mucenici Epictet și Astion, iar la canonizare, oseminte de porci și măgari au fost privilegiați cu o solemnă procesiune, „simțită” intens și trăită de mulți. Deci, „moaștele” de porc fac minuni pentru un popor care a confundat credința cu credulismul.

Autenticitatea acestei peșteri, descoperite abia în perioada lui Gheorghiu Dej, este problematică pentru întreaga creștinătate. Vina aparține și „vânătorilor” de minuni, care nu ezită să caute „peștișorul de aur” care îndeplinește dorințele. Tot așa s-au și vindecat oameni la „moaștele porcului”. Într-o societate confuză, nu-i de mirare că noțiunea de discernământ singură nu vindecă, căci minunile și ficțiunile se află la mare căutare.

³⁴ „ÎNȘELĂTORIE la mănăstire. Credincioșii au pupat oase de porc pe post de moaște” – YouTube 19.12.2015.

Sunt multe situri arheologice descoperite în județul Constanța și promovate intens la nivel național și absolut niciunul nu poate să fie dovedit mai vechi de secolul al IV-lea. Despre Peșterile de la Bozioru Ortodoxia încă nu a avut curajul să vorbească. Ar fi cele mai importante mărturii ale creștinismului românesc în defavoarea unor situri arheologice care reprezintă foste garnizoane militare, unele din ele având în incintă o biserică ariană.

Nu se face numai în privința crimelor lui Constantin, a iudaizării sau reformelor din secolul al IV-lea, ci inclusiv Apostolii lui Hristos sunt purtați prin identități mincinoase. De pildă, ignorarea numelui Apostolului Petru, pentru a le da întâietate grecilor și bizantinilor, are un scop anume. Viața Sfântului Apostol Petru este foarte necunoscută de români, tocmai pentru ca ei să nu descopere marea legătură dintre neamul nostru și slăvitul Apostol. El este singurul dintre toți Apostolii căruia Hristos îi zice: „*m-am rugat pentru tine să nu piară credința ta. Și tu, oarecând, întorcându-te, întărește pe frații tăi*” (Luca 22, 32). Din pricina acestui cuvânt rostit de Hristos, Apostolului Petru i-a rămas până în zilele noastre apelativul de „Verhovnic”, care înseamnă „întâiul dintre toți” sau „cel mai mare”.

În Evanghelia oficială atribuită lui Matei găsim afirmația: „*tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea*” (Matei 16, 18). Vedem că Petru este întemeietorul Bisericii Creștine și întâistătătorul celor 84 de Apostoli (12 din prima chemare - Matei 10, 3 - iar alții 72 din a doua chemare – Luca 10, 1). Dar bisericilor ortodoxe li se permite să predice la orice oră contrariul învățăturilor propriei Evanghelii, care spune foarte clar: „*întâi pe Petru, apoi pe Andrei*” (Matei, 10, 2). Evanghelia spune că Petru a fost întâiul, Bizanțul lui Constantin și-a impus autoritatea, și până astăzi „sinaxarul” o contrazice – „*Andrei este cel întâi chemat*”. Iată până unde poate merge mândria grecească...

Tot în Evanghelia oficială, Petru este menționat întâiul dintre Apostoli, ba chiar de mai multe ori: „*a văzut pe Petru și pe Andrei, fratele lui, aruncând mrejele în mare, și le-a zis: Veniți după Mine*” (Marcu 1, 16-17). Evanghelia lor spune că i-a chemat pe amândoi, Sinaxarul – cea mai falsă lucrare, lipsită total de surse și coerență – afirmă că Andrei a fost primul. Tot în aceeași Evanghelie mai citim: „*a rânduit pe cei doisprezece: pe Petru; pe Iacob al lui Zevedeu și pe Ioan fratele lui Iacob, Andrei, Filip, Bartolomeu... etc.*” (Marcu 3, 17-19). Observăm că și această mărturie ni-l înfățișează pe Andrei tocmai al 4-lea. Evanghelia atribuită lui Luca ne prezintă lista într-o altă formă: „*...Petru, Andrei, fratele lui, pe Iacob, Ioan... etc.*” (Luca, 6, 14-16). În nicio listă nu este menționat Andrei nici ca întâiul chemat, ci Petru, nici ca primul dintre Apostoli, numai mândria grecească a făcut în așa fel încât să contrazică până și propria Evanghelie.

Evanghelia atribuită lui Matei menționează la învierea fiicei unui om, căruia tradiția i-a păstrat numele Iair³⁵, Hristos i-a luat cu El pe trei Apostoli, întâiul fiind menționat Petru, apoi Ioan și Iacob (Luca 8,51). Altă menționare este aceea când Hristos se urcă în munte să se Lumineze la față (Schimbarea la Față) și îi ia cu El pe trei dintre Apostoli, dintre care cel dintâi este menționat iarăși Petru, apoi Ioan și Iacob (Marcu 9, 2). Altă menționare este aceea când Hristos îi trimite pe Petru și pe Ioan să pregătească unde avea să aibă loc „Cina cea de Taină” (Luca 22, 8).

³⁵ „Iara” în limba aramaică însemna „domnul” sau „un domn”.

Contrar realității evenimentelor, teologii încearcă să distragă atenția creștinilor pretinzând că în Ziua Învierii, la Mormântul lui Hristos, au venit femeile, pentru că Apostolii erau ascunși de frica iudeilor. Evanghelia atribuită lui Luca (cap. 22, vers. 8) spune că primul dintre Apostoli care a intrat în Mormânt a fost Petru.

Întâietatea lui Petru este ascunsă de teologii ortodocși, pentru ca noi toți să nu știm nimic despre acesta, care a întemeiat Biserica lui Hristos pe Piatra Credinței, doar pentru faptul că el nu a predicat în Bizanțul iudeului Constantin. De asemenea, imperiul Roman chiar și după încreștinarea unor politicieni, a continuat să impună propriile idei, păreri sau dorințe, chiar dacă intrau în contradicție cu Evanghelia cultului oficial. O antipatie față de Petru au dezvoltat-o mai toți romanii care și-au făcut un fel de zeu protector din Pavel, deși acesta le interzisese. Discriminarea lui Petru se resimte și la nivelul unor diferite versete apocrife adăugate în Noul Testament origenist. Hristos nu-i spune lui Petru că acesta din urmă se va lepăda de El la cântatul niciunui cocoș, cum apare în Evanghelia Sinodului din Arles, ci că el îi va întări pe toți ceilalți Apostoli în momentele mai dificile care aveau să fie la Răstignirea Sa.

Sursele oficiale vorbesc despre misiunea de încreștinare a Traciei de către 3 dintre Apostoli, dar îi menționează doar pe Andrei și pe Filip. Să nu uităm că numele Petru este de origine tracică, înseamnă piatră și nu este folosit de nici un alt popor înainte de Hristos. Este un nume unic, care atunci ia ființă. Fiica sa se numea Petronela, iar cei doi fii se numeau Matia și Marcu, unul fiind dintre cei 12 Apostoli, ales în locul lui Iuda și al doilea între cei 72 de Apostoli.

Ar trebui să ne întrebăm și de ce creștinii din primele secole n-au folosit nici un simbol iudaic. Dimpotrivă, ei au folosit doar simboluri sumeriene, precum: Crucea cu patru laturi egale, descoperită pe tabletele sumeriene datate la 8500 de ani care pot fi identificate cu „sigiliul lui Adam”. Același sigiliu se găsește și în așezarea „Fundul Peșterii” din Poiana Cozanei, peșteră datată la aproximativ 13.500 de ani. Aceștia mai foloseau „Simbolul Peștelui”, care reprezenta „nașterea și renașterea” și nu în cele din urmă steaua cu 8 brațe, „Sirius”, de la care vine și numele localității Siriu, din apropierea „Poienii Cozana”. Cel mai vechi pește sculptat între-o Biserică timpurie din Țara noastră se află la intrarea în „Bisericuța lui Iosif”, care, iarăși, are altarul spre Nord, și nu spre răsărit sau spre apus. Această Stea reprezenta pentru civilizația adamică, adică „sumeriană”, Icoana lui Dumnezeu Tatăl. Această Stea cu 8 raze se află pictată atât în toate Icoanele Maicii Domnului, pe frunte și pe umerii săi, cât și la Aureola lui Dumnezeu Tatăl.

Românii sunt familiarizați cu numele regelui Irod, care sufocă intenționat cultura și tradiția poporului nostru. El este menționat în colinde, în cărți și în predici, tocmai pentru ca oamenii să se obișnuiască an de an cu același nume, încât să nu mai fie curioși să caute dacă nu există o altă istorie, decât cea pe care au învățat-o ei forțat. Evanghelia atribuită lui Luca aduce o mărturie puțin cunoscută de unii: „*Această înscriere s-a făcut întâi pe când Quirinius ocârmuia Siria*” (Luca 2, 2). Nu am putea să credem că sunt mai plauzibile declarațiile unor teologii formați de școlile bizantine, decât ale Apostolilor.

Regele Irod era mort de un deceniu la Nașterea lui Hristos. Pe de cealaltă parte, la cârma Israelului se afla Arhelau, fiul lui Irod. Recensământul irodian s-a făcut cu 37 de ani înainte de Nașterea lui Hristos, după cucerirea romană. Dacă s-ar fi născut la acest recensământ, vârsta lui la răstignire ar fi fost de 70 de ani. Pare absurd să afirme cineva că

Hristos a fost răstignit la vârsta de 70 de ani. Tot atât de absurd este să afirmăm că El s-a Născut în vremea recensământului lui Irod și a fost Răstignit la vârsta de 33 de ani, 70 de ani mai târziu, în vremea împăratului Roman Tiberius. Istoria răstălmăcită ne arată cât de ușor se poate stăpâni o lume întregă cu erori atât de grave și totuși, atât de insesizabile pentru oameni cu multă capacitate intelectuală.

Pe lângă aceste argumente, mai răsare unul: Belleemul apare ca cetate, pentru prima dată în perioada cananită (cc. 1400 î.Hr.), este desființată la cucerirea romană din 61 î.Hr. și apare din nou în anul 132 d.Hr. Deci, cum s-ar fi născut Hristos într-o cetate care revine la viață după mai bine de un secol?

În Evanghelia oficială se vede că Origen din Alexandria, necunoscând istoria Israelului, intervine și completează textul ca și cum recensământul lui Quirinius a avut loc înainte de recensământul lui Irod. Luca nu ar fi făcut această greșală. În altă ordine de idei, Quirinius începe domnia la circa 20 de ani după moartea regelui Irod. Cum putea face un recensământ după Quirinius, un guvernator deja mort?

Apostolul Luca îl menționează la Nașterea lui Hristos pe acest Quirinius, care ocârmuia Siria. Dacă privim ideea de bază și coincidența de nume, vom vedea cum se încearcă ascunderea celor mai transparente argumente. Iată ce scrie în Evanghelia atribuită lui Matei, după ce menționează alegerea Apostolilor: „*Și s-a dus vestea despre El în toată Siria...*” (Matei 4, 24). Dacă teologii ortodocși vorbesc că Hristos și-a început propovăduirea în Israel, atunci contrazic mărturia propriei lor Evanghelii. De ce ar fi ales niște Apostoli din Israel, unde ar fi predicat, iar cei mai familiarizați cu predicile Lui erau tocmai cei din Siria sau Sirus?

Trebuie să mai vedem că Apostolul Luca nu specifică nicăieri că acest Quirinius era rege al Țării Siria, ci doar că ocârmuia Siria și nu o menționează ca țară. De asemenea, între guvernarea lui Quirinius în Siria și Nașterea lui Hristos este o diferență de 12 ani. Ținând cont că Apostolul a scris cartea sa în limba siriană, fiind de loc din Damasc, o limbă scurtă și destul de săracă, va trebui să ne închipuim și felul în care a fost tradus textul, după cum a dorit fiecare. Nici Irod și nici Quirinius din Damasc nu au fost contemporani cu Hristos. Irod era mort, iar Quirinius doar în vârstă de 12 ani. În limba siriană numele Coryllos și Quirinius se pronunță la fel, de asemenea, Sirus (Siriu) și Siria.

Singurul guvernator din lume, cu un nume asemănător, contemporan cu Hristos din toate punctele de vedere, a fost Coryllos (27 î.Hr. - 14 d.Hr.). Deci, dacă domnia lui Quirinius i-ar scădea vârsta de la 33 de ani, la doar 21 de ani, domnia lui Irod i-ar crește vârsta la 70 de ani, domnia lui Coryllos este singura plauzibilă, care nu schimbă nimic. Acest Coryllos (sau Scorila), nu era nimeni altul decât Regele Țării noastre și bunicul lui Decebal. Întrucât Luca nu ne menționează o țară anume, oare, poate fi vorba despre prezența acestui rege într-o zonă de munte, cum descrie Evanghelia peisajul unde s-a Născut Hristos? Nimeni, până acum n-a putut atesta de la ce provine numele localității Siriu din munților Buzăului și nici cum au apărut toate acele așezări rupestre, antice, pe meleagurile Moesiei. Însuși numele Mesia are o frumoasă legătură cu numele Moesia.

Să fi știut mesopotamienii mai multe decât noi? Nu este de mirare de ce aceste așezări antice sunt tănuite până astăzi. Cei 100.000 de creștini de la anul 257 numărau mai bine de o jumătate din creștinismului la nivel global! Cu siguranță au avut un scop, un obiectiv precis și nu au plecat la voia întâmplării.

O informație destul de importantă este aceea că Hristos a vorbit limba aramaică³⁶. Aramaica este limba Mesopotamiei (Fapte 2, 9). Mesopotamienii erau „dușmanii” iudeilor, astfel că din orgoliu evreii nu ar fi vorbit niciodată limba lor. Nici un istoric nu a putut vreodată să ateste aramaica în Israel. Deci, Hristos dacă vorbea aramaica în Israel, nu l-ar fi înțeles nimeni sau l-ar fi alungat din primul ceas. Să ne reamintim că această Țară a Tracilor mai poartă numele și de „Mica Mesopotamie”, nu doar de Moesia (Mesia).

Să ne amintim că din 84 de Apostoli, aproape niciunul n-are nume iudaic. Teologii spun că Petru era din Capernaum, adică iudeu. Să spunem că intervenția asupra numelui său, s-a produs prin schimbarea din Simon în Petru, deși Simeon nu este un nume găsit numai la evrei. Însă de ce nu observă nimeni că pe fratele lui Petru îl chema Andrei, nume care nu apare niciodată în vechiul testament evreiesc? Capernaumul apare pentru prima dată în anul 132 și nu este menționat niciodată în vechiul testament sau în vreun registru.

Aici ar trebui să amintim faptul că nici o profetie vetero-testamentară nu pomenește vreodată de „nazarinean se va chema”, precum găsim în Biblia Ortodoxă a Sinodului din Arles³⁷. Nazaretul în care ar fi locuit Hristos în copilărie nu a existat în acele vremuri, de asemenea, nu este menționat niciodată în vreun registru iudaic sau roman și nu apare niciodată în Vechiul Testament. Este amintit pentru prima dată de către Eusebiu de Nicomidia, în secolul al IV-lea, ca și cum Sextus Julius Africanus l-ar invoca în preajma anilor 200 și până atunci nu mai poate fi identificat în vreun alt document³⁸. Eusebiu face această menționare între anii 314 și 320. Împărăteasa Elena construiește pentru prima dată un oraș cu acest nume și se pare că atunci ia ființă pentru prima dată³⁹.

Doar pentru faptul că împăratul Constantin introduce numele Nazaret în Noul Testament, construiește un orașel cu acest nume, de atunci toată suflarea evreiască neagă existența lui Hristos, doar pentru că acest oraș nu a existat până atunci⁴⁰. Nu poate să spună nimeni dacă împăratul nu a deschis tocmai această negare a lui Hristos, devreme ce el însuși era arian. Arienii nu l-au cinstit niciodată pe Hristos ca pe Dumnezeu întrupat, precum l-au considerat creștinii primelor secole, iar după secolul al IV-lea doar donatiștii din Africa și audienii⁴¹ din Moesia – România de azi. Nu poate fi această sursă de negare premergătoare apariției ideii unui alt Mesia evreiesc? Este bine cunoscut faptul că evreii își pregătesc sursele cu secole sau milenii înainte.

Mai apare un nume în Noul Testament de la Arles: „În Damasc, dregătorul regelui Areta păzea cetatea Damascului, ca să mă prindă” (II Corinteni 11, 32-33). Se presupune că Apostolul Pavel a fost creștin din anul 33 și până în 67, când a fost martirizat. În acest text Pavel l-ar menționa pe un rege Areta, din Damasc, al cărui ostaș dorea să-l prindă.

Cu 9, respectiv 40 de ani înainte de Hristos, a existat un anume Aretas Filopatris al IV-lea, care fusese regele Nabatienilor din Negav, Arabia, iar nu din Damasc. Însăși istoria nabatienilor este una mai mult fictivă, nefiind clară existența unui astfel de popor, decât din

³⁶ Ziarul „Lumina”, Patriarhia Română, „în ce limbă vorbește Dumnezeu” Alexandru Surdu, 05.06.2010;

³⁷ Matei 2, 23;

³⁸ Eusebiu, „Istoria Bisericii” Cartea I, Capitolul VII, s.p. 14;

³⁹ Ken D., „Recenzie despre Mitul din Nazaret: Orașul inventat”, „Buletinul Societății Arheologice Anglo-Israel”, vol. 26 (2008); pag. 140-146; cf. Stephen J. Pfann și Yehudah Rapuano, „Raportul existenței satului Nazaret: un răspuns la Salm”.

⁴⁰ Buletinul Anglo-Israel Archaeological Society, vol. 26 (2008), pp. 105-112;

⁴¹ I Timotei 3, 16;

surse foarte vagi și foarte rare, dar niciuna nu-i menționează în Damascul Siriei. Acum să vedem lista guvernatorilor Siriei: Aelius Lamila (32-35 d. Hr.); Vitelius (35-39); Publius Petronius (39-42); Marsus (42-45); Longinus (45-49); Quadratus (50-60); Gnaeus (60-63); Gallus (63-67); Licinius Mucianus (67-69).

Problema este că nici un guvernator sirian n-a avut numele Areta până în anul 290 d.Hr. Acest lucru ne arată că după ce Origen (mort în anul 254), care a modificat textul Noului Testament, s-au mai gândit și alții să o facă. N-avea cum să vrea să-l omoare pe Pavel un guvernator care trăiește la aproape 250 de ani după moartea lui Pavel. Acest Areta fusese rivalul lui Constantin cel Mare încă de la începutul domniei sale, nu al lui Pavel. Acesta este încă un motiv care arată că împăratul Constantin și-a introdus în Noul Testament propriu cam toate lucrurile dorite de dânsul. Poate că cititorul va înțelege de ce nici donatiștii și nici audienii nu au dorit să accepte un astfel de Nou Testament compromis din toate punctele de vedere, nici măcar sub amenințările cu moartea sau cu torturile.

Printre episcopii care se opun reformei de iudaizare⁴² se numără și Sfântul Audius, episcopul goților⁴³ din Munții Buzăului. El fusese invitat să participe la Sinodul din Niceea, alături de alți episcopi mărturisitori ai dogmelor apostolice, din dorința împăratului Constantin de a-i convinge să accepte reforma în schimbul unor beneficii. Episcopul Audius avea să refuze propunerile împăratului.

În timpul Sinodului din 325, Sfântul Audius invocă o serie de argumente nou-testamentare, printre care și următoarea afirmație a Apostolului Pavel: „*Dumnezeu S-a arătat în trup*” (I Timotei 3, 16). Ajungând iarăși la această epistolă, constatăm că și în vremea Apostolilor ereticii montaniști răspândeau aceleași învățături, înainte ca ele să fie numite „arianiste”. Deci, am putea spune că și arianismul apare tot în sânul aceleiași erezii, care avea să devină „parte din biserica oficială”. Practic, arianismul nu ia ființă în studiile lui Arie, ci este adus în biserica oficială de către montaniști și mai apoi propagat de către acest cleric alexandrin. Citatul din Epistola către Timotei avea să pună bazele teoriei contra-arianism ce se va numi „audianism” sau teologia „antropomorfismului” dumnezeiesc și singura doctrină coerentă din secolul al IV-lea care apără Persoana divino-umană a Mântuitorului.

Tot din teologia paulină mai aflăm: „*Acesta este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâi născut decât toată făptura. Pentru că întru El au fost făcute toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute, și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie începătorii, fie stăpânii. Toate s-au făcut prin El și pentru El. El este mai înainte decât toate și toate prin El sunt așezate. Și El este capul trupului, al Bisericii; El este începutul, întâiul înviat din morți, ca să fie El cel dintâi întru toate. Căci în El a binevoit să sălășuiască toată plinirea*” (Coloseni 1, 15-19). Sfântul Audius le aduce aceste argumente bizantinilor, cu intenția de a le arăta că Dumnezeu a creat omul după chipul Lui, deci, după asemănarea Sa. Cu ce era neputincios Hristos Dumnezeu să-și ia trup în același timp fiind și om și Dumnezeu, devreme ce El a zidit lumea și a făcut tot ce se află în ea? Episcopii aceia știau ce cere împăratul, dar nu și ce învățaseră Apostolii. Se pare că nu citiseră niciodată aceste învățături ale Apostolilor.

Văzând ereticii arieni că Episcopul Audius le-a adus cele mai solide argumente în ceea ce privește dumnezeirea lui Hristos, au început să interpreteze ca și cum Sfântul ar fi zis că

⁴² Această reformă are nevoie de un studiu aparte de lucrarea de față, necesitând o dezbateră complexă;

⁴³ Ziarul „Adevărul” de Buzău; „Misterele așezărilor rupestre din munții Buzăului” 17 februarie 2015.

Dumnezeu are trup și că ar lua literalmente versetul amintit. Dar, nu Sfântul Audius născocise această teologie din dorința de a-i combate pe arieni, ci însuși Apostolul Pavel era autorul. Oare, dacă Sfântul Spiridon le-a arătat o cărămidă, însemna că pentru el Dumnezeu era o cărămidă⁴⁴? Nicidecum.

După ce este exilat de către fiul lui Constantin, Constanțiu al II-lea, Sfântul Audius continuă să propovăduiască adevăratul creștinism⁴⁵ în Țara Goșilor și încheagă mai multe comunități creștine în regiunile actuale ale Munteniei și în Sudul Moldovei. Cenzura și tănuirea marelui ierarh român se vede și în „Patericul Românesc”, unde este prezentată „viața unui episcop necunoscut”⁴⁶, a cărui viață coincide perfect cu a Sfântului. Pentru a nu crea curiozități cititorilor, au preferat să ascundă un mare Sfânt sub umbra anonimatului. Autorul, Ioanichie Bălan, susține că știe despre Sfânt că era milostiv, liniștit și implicat în tot ceea ce făcea. În acest capitol se vorbește despre participarea Episcopului „necunoscut” la Sinodul din Niceea, însă altul în afară de episcopul Audius și ceilalți doi, nu mai avea cine să participe⁴⁷.

Este dubios și felul în care aduce sursele Ioanichie, ca și cum niște oameni de prin Dobrogea i-au povestit lui despre un episcop necunoscut. Ce oameni ar mai fi cunoscut un episcop fără de nume, din urmă cu 1600 de ani? Deducem de aici că în fiecare secol s-a preferat tănuirea numelui marelui Sfânt Audius. Este și limpede de ce, pentru că de secole, am fost obligați de boierime să ne plecăm capetele în fața unei confesiuni total diferite față de a Sfinților Apostoli, grecizată și iudaizată încă din vremea lui Constantin.

Sfântul Audius nu este promovată, deși el este prezent în sinaxarul cultului oficial⁴⁸ la data de 16 mai (în calendarul Apostolic pe 29 mai), repet, tocmai pentru a nu stârni curiozități. Majoritatea teologilor nici nu au avut unde să audă de numele celui mai important episcop prezent la Sinodul din Niceea, care cu doar câteva propoziții demontează întreaga filozofie iudeo-ariană. Din același motiv, nici Bisericele „audiene” cu Altarele spre Nord, din Munții Buzăului, nu sunt prea des menționate, ca nimeni să nu fie curios să afle mai multe despre „Audianism” și într-un final să descopere ceva ce ar ataca la temelii poziția oficială.

Audienii din Țara Goșilor sunt susținuți după anul 372 de către Sfântul Vasile cel Mare din Capadocia. Prietenia capadocienilor și a audienilor a fost ținută tainică în fața împăratul Teodosie, audienii fiind declarați „în afara legii”⁴⁹.

Mai devreme vorbeam despre sursele și stilul contradictoriu cum a alcătuit „Patericul Românesc” Ioanichie Bălan. Pentru a înțelege cât de evidentă este minciuna „cuvioșească”, trebuie să ne reamintim de nepotul Sfântului Vasile, Sfântul Mucenic Sava, despre care aflăm că era „de neam got”⁵⁰. În viața Sfântului Sansala, autorul uită cenzura și îl plasează pe Sfântul Sava ca fiind de „neam capadocian”⁵¹. Deci, într-un final, minciuna se lasă singură descoperită. Se vede clar că într-o parte Ioanichie schimbă contextul după bunul plac al

⁴⁴ PSB. Vol. 44, Teodoret din Cir, pag. 165;

⁴⁵ Fontes, Historiae Daco-Romanae, Vol. II, București, 1970, p. 174;

⁴⁶ „Patericul Românesc” Ioanichie Bălan, 1990; pag. 22.

⁴⁷ „Istoria Bisericii Ortodoxe Române” vol. 1, pag. 133;

⁴⁸ „Sinaxarul Sfinților de Pretutindeni”, Galaction, episcopul Teleormanului, pagina 158, anul 2011;

⁴⁹ Patrologia greacă, vol. 32; Rev. Ortodoxia, an. 31, 1979, nr. 1, p. 146-150;

⁵⁰ Patericul Românesc, pag. 23-24;

⁵¹ Ibidem, pag. 63, rândul 5;

cultului ortodox pe care îl slujea, pentru a ascunde informația că Sfântul Vasile și-a trimis nepoții să învețe la școala Audiană din Munții Buzăului.

Alt misionar din părțile Buzăului a fost preotul Nichita⁵², originar din Cilicia, Țara Anatolia, unde se născuse și Sf. Ap. Pavel. În chip fals este numit „Nichita Romanul” în calendarul ortodox, pentru că el era de neam mesopotamian, și nu latin⁵³. Sfântul preot Nichita a fost martirizat în anul 372, în vremea împăratului bizantin Teodosie. Devreme ce „Patericul Românesc” susține, la pagina 22, că propovăduirea se desfășoară „fără nici o constrângere” din partea guvernării de atunci din Țara Goților, regele goților fiind Athanaric, înțelegem că Sfântul a fost ucis de arienii din partea de jos a Munteniei care erau susținuți de către Bizanț. Ajungând la martiriul Sfântului Nichita, care a fost ars de viu în Biserița sa, autorul plasează vina asupra „goților”. Acesta, cel mai probabil, fusese ucis de bizantini, pentru că în alte lucrări vom vedea că regele goților, Athanaric, era creștin⁵⁴ și chiar corespundea cu episcopii din alte țări, precum și cu Sfântul Vasile cel Mare, iar mai târziu cu Ioan Gură de Aur.

Printre misionarii din munții Buzăului se numără și Sfântul Eutihie preotul. Acesta a era de neam capadocian, prieten din copilărie cu Sfântului Vasile cel Mare și se pare că și episcopul din Tesalonic venea în Buzău, devreme ce acesta îi transmisese veștile directe despre goți Sfântului Vasile⁵⁵. Mai apoi, tocmai din cauză că îi susținea pe creștinii apostolici din Țara Goților, Sfântul Vasile avea să fie otrăvit de împăratul Teodosie. Cu toate că numeroși Sfinți au fost uciși de acest împărat, pentru politica sa de intoxicare a creștinismului cu reformele, episcopii politici l-au inclus între „sfinți” și își are data de pomenire⁵⁶ la 17 ianuarie iar nevasta sa, Plachila, pe 14 septembrie⁵⁷.

Toate aceste contradicții și mărturii ne arată că puterea politică a „ortodoxiei” a căutat cu orice preț să țină sub tăcere atât persecuțiile lui Teodosie din țara noastră, cât și strânsele legături dintre creștinii mesopotamieni și creștinii Moesiei, adică Tracia, „Mica Mesopotamie” sau „Țara Mesienilor”.

Despre implicarea Sfântului Vasile în activitățile Bisericii din Goția, aflăm că: „a desfășurat o amplă activitate misionară nu numai în Capadocia, ci s-a ocupat și de situația creștinilor care se aflau în ținuturi mult mai depărtate, ca Scythia Minor sau Dacia Pontică (Dobrogea), geto-daco-romanii, ca și de creștinii goți, care locuiau în răsăritul Munteniei de azi și în sudul Moldovei”⁵⁸. Relatarea cotidianului „Basilica” al Patriarhiei Române intră în contradicție cu „Patericul Românesc”, de unde am citat viața Sfântului Sava de la Buzău, dar și cu „Scrisoarea Bisericii din Goția către Biserica din Capadocia”. De asemenea, se mai știe că: „Încă din 257, goții dislocaseră din Capadocia circa 100.000 de persoane, cei mai mulți creștini cu preoți în frunte și i-a așezat în părțile intra-montane și deluroase ale Buzăului”⁵⁹. Discreția cu care colaborau Sfinții Vasile și Audius, cu toți ceilalți creștinii apostolici din Țara

⁵² Actele Martirice, 1982, pag. 312.

⁵³ „Istoria Bisericii Ortodoxe”, vol. 1, pag. 99;

⁵⁴ Studiul lui DUMITRU COBZARU, Pag. 71, rev. „Tabor” nr. 9, decembrie 2011;

⁵⁵ Prof. I. Rămureanu, „Sf. Vasile cel mare și creștinismul nord-dunărean” – 1990, pag. 378-398;

⁵⁶ „Viețile Sfinților de peste tot anul”, Ed. BOR-Alexandria 2003, pag. 229;

⁵⁷ „Sinaxarul Sfinților de pretutindeni” Ep. Galaction al Teleormanului, editura „Cartea Ortodoxă” 2010, pag. 40, vol. 2;

⁵⁸ Agenția de știri „Basilica” a Patriarhiei Române; 31.12.2014; Sfântul Vasile cel mare;

⁵⁹ IMO Părintelui prof. dr. Ioan Gh. Coman, la 30 de ani de la săvârșirea întru Domnul; 11 aprilie 2017;

Goșilor⁶⁰ este trădată de o persoană din Dobrogea, care corespunde prin scrisori cu Sfântul Vasile din Capadocia. Nu poate fi exclusă aici și o oarecare vină avută de către Episcopul Bretanion, despre a cărui activitate nu putem afla prea multe informații. În anul 378 chiar împăratul Teodosie conduce o operațiune militară împotriva goșilor⁶¹, sute de creștini fiind executați. Teodoret, episcopul politic al Ciprului, scrie „Iăudăros” despre barbaria lui Teodosie în Tracia: „Astfel, cei mai mulți au fost uciși și numai puțini dintre ei au putut să scape, trecând Dunărea. Strălucitul conducător de oaste, Teodosie, a împărștiat apoi oastea pe care o avea, în localitățile apropiate, iar el plecând în grabă a venit la împăratul Grațian, făcându-se astfel, vestitorul biruinței sale”⁶². În urma acestui război, împăratul Teodosie află că Sfântul Vasile cel Mare are legături strânse cu creștinii goți, probabil în urma unor torturi și mărturisiri forțate. Anul următor, în 379, Sfântul Vasile moare subit la doar 49 de ani. Trebuie reamintit faptul că acesta era primul an în care își începea domnia barbară vestitul împărat roman.

Spuneam că nu se știe cu exactitate care a fost rolul Episcopului Bretanion în toată această istorie. Însă, în anul 381, Bretanion, originar tot din Capadocia, l-a muștrat pe împăratul Teodosie pentru felul în care îi persecutasese pe creștinii goți⁶³.

Se păstrează până astăzi cea mai veche atestare a unei Episcopii la Tomis. Mărturia se numește „*Scrisoarea lui Abdia*”, adică Audius, care îi scrie Episcopului Bretanion. Nu poate fi exclusă nici o folosire a lui Bretanion doar într-un anumit moment al istoriei și mai apoi singur să-și dea seama de viclenia venită din Bizanț, precum se dezisese ulterior Episcopul Ulfila, iar mai apoi să fi lepădat subjugarea față de puterea imperială. După ce Bretanion îl muștră pe împăratul Teodosie, în public, moare subit chiar în timpul Sinodului al II-lea ecumenic.

Un alt rol în istoria creștinismului românesc îl are Sfântul Ioan Gură de Aur. Este instalat ca Episcop al Constantinopolului în anul 397 de către Teofil al Alexandriei. În ziarul „*Lumina*” al Patriarhiei Române aflăm că: „*Paladie menționează în „Dialogul” său o dispoziție în acest sens care îi avea în vedere pe clerici: „Unul dintre edictele (emise) împotriva episcopilor (care nu erau în comuniune cu el) conținea această amenințare: «Dacă cineva nu este în comuniune cu episcopii Teofil, Porfirie și Atticus, să fie îndepărtat din Biserică și să fie lipsit de bunurile personale» (Paladie, „Dialog istoric”, XI). Un document similar a fost emis și împotriva laicilor care refuzau comuniunea cu Atticus: „Cei ce sunt ridicați în demnități, să cadă (din ele), soldații să-și piardă centurile, iar ceilalți cetățeni și meșteșugarii să fie pedepsiți cu o grea impunere în aur, (apoi) să fie trimiși în exil” (Paladie, Dialog istoric, XI)*”⁶⁴.

Teofil fusese instalat după moartea Episcopului Timotei I al Alexandriei. Acesta hotărâște să ucidă toți creștinii care nu se supun puterii politice. În acest sens, își strânge o armată de soldați și preoți și cu barbarism ard de vii 10.000 de creștini, a căror pătimire este menționată foarte vag în Sinaxarul zilei de 10 iulie: „*Tot într-o această zi, pomenirea Sfinților zece mii de părinți, pe care prin foc și cu moarte silnică i-a dat Teofil, episcopul Alexandriei pentru Isidor horepiscopul*”⁶⁵. Și toate aceste fapte nu erau făcute de păgâni persecutori, ci de așa-zii „ortodocși”.

⁶⁰ Ziarul „Lumina” al B.O.R. Cum a ajuns Evanghelia în Dacia lui Zamlosxis; 29 noiembrie 2007.

⁶¹ Fontes, Historiae Daco-Romanae II, greacă/română, pag. 595, București, 1970;

⁶² PSB, vol. 44, Teodoret din Cir, pag. 204-205, Carta a 5-a, cap. 5;

⁶³ Părinții Niceeni și Post-Niceni, Part. III, Vol. 3, 1892, cap. 31;

⁶⁴ Ziarul „Lumina” al Patriarhiei Române, *Reabilitarea Sf. Ioan Gură de Aur*, Dragoș Boicu, 6 februarie 2016.

⁶⁵ Viețile Sf. de peste tot anul, Episcop Galaction al Teleormanului, Ed. BOR Alexandria 2003, pag. 442/jos.

După ce fusese ales episcop al Constantinopolului, Sfântul Ioan Gură de Aur este întristat de vestea că 10.000 de creștini au fost arși de vii de către episcopul Alexandriei. Sfântul Ioan îi cere episcopului Teofil să vină în Constantinopol, să discute pentru ce a trebuit să verse atâta sânge. Teofil împreună cu episcopul Flavian al Antiohiei și împărăteasa Eudoxia pun la cale să-lucidă. Sfântul Ioan părăsește scaunul și pentru totdeauna comuniunea cu biserica oficială. Un număr mare de preoți, episcopi și creștini îl urmează pe marele ierarh. Despre această scindare a Sfântului Ioan, din ziarul „Lumina”, aflăm: *„Persecuția a depășit hotarele Constantinopolului și s-a răspândit și în Asia Mică și Siria, unde au fost instalați episcopii anti-ioaniți Victor la Efes și Porfirie la Antiohia, și în vreme ce unii susținători ai Sfântului Ioan s-au supus în fața acestei demonstrații de forță, ceilalți s-au organizat într-o entitate distinctă, care s-a identificat cu gruparea ioaniților și a dat naștere „schismei ioaneice”⁶⁶. În realitate, Patriarhia îl numește schismatic pe Sfântul Ioan Gură de Aur pentru că a lepădat cultul iudaizat. Sfântul nu a făcut schismă, ci s-a întors la adevăratul creștinism apostolic, dar asta este strategia acestui cult din toate timpurile existenței sale de după Sinodul din Arles. Același lucru se întâmplă și cu donatiștii și cu audienii. Cultul politic le găsește tot felul de denumiri, pornind de la numele ierarhului, dând impresia că „sunt schisme” pentru inducerea în eroare a credulilor robiți de ignoranță.*

Odată cu plecarea sa din cultul Oficial, Sfântul Ioan se implică intens în sporirea Bisericii Apostolești. El îl hirotonește ca episcop pe părintele Adelfios al Aravaselor, cel ce mai înainte fusese declarat eretic de episcopul politic Flavian. Despre Episcopul Adelfios aflăm chiar din „Limonariu” că era un părinte duhovnicesc, iubit de episcopii dreptslăvitori din acele vremuri, și nu un eretic, cum încerca Flavian să-l descrie⁶⁷. Deși Sfântul Adelfie este pomenit și laudat în cărțile bisericilor oficiale, patriarhiile încă se prefac că nu știu aceste detalii și numesc teologia Sfântului Adelfie „erezia messaliană” sau „adelfiană”. Mereu biserica ortodoxă a căutat să-i batjocorească pe creștinii care renunță la erezie, de parcă ar fi prima condiție spre mântuire să fii în comuniune cu patriarhul lor, ales din considerente politice, nicidecum să păstrezi dogma Sfinților Apostoli. Lucrurile acesta sunt vorbite pentru oamenii care se lasă ușor manipulați, gândind că Dumnezeu leagă porțile Raiului în funcție de nesocotirea unui Sinod condus de împăratul Bizanțului.

În descrierea lui Ioan Moshul, autorul „Limonariului” de la anul 540, Episcopul Adelfie nu era un eretic cum îl descrie sinodul lui Flavian, ci era un creștin cu viață aleasă și duhovnicească. O altă mărturie despre acest Sfânt este aceea că, deși discreditat de iudaizatori ca fiind „eretic”, devine prieten cu Sfântul Ioan Gură de Aur, care îl hirotonește episcop: *„Tot Atanasie ne povestea iarăși despre același episcop Adelfios, zicând că a auzit de la sora lui acestea: Când Ioan Hrisostom, episcopul Constantinopolului a fost surghiunit în Cucuzan, a fost găzduit în casa noastră. Cât a stat la noi am avut mare îndrăzneală și dragoste către Dumnezeu. Fratele meu Adelfios spunea: Când a murit fericitul Ioan în surghiun, m-a cuprins o durere de nesuferit că acest bătrân, dascăl al întregii lumi, care a înveselit cu cuvintele sale Biserica lui Dumnezeu, n-a adormit întru Domnul pe scaunul patriarhal”⁶⁸. Trebuie să amintim că nici un episcop nu s-a numit Patriarh până în secolul al V-*

⁶⁶ Ziarul „Lumina”, 6 februarie 2016.

⁶⁷ Limonariul, cap. 128; Viața lui Adelfios, Episcopul Aravesei și despre Fericitul Ioan Hrisostom”.

⁶⁸ „Limonariul”, cap. 128, ultima parte.

lea. Patriarhul este preluat din rangurile specifice în iudaism. Creștinii primelor 4 secole aveau 3 ranguri ierarhice: horepiscop, episcop și arhiepiscop.

În scrierile episcopilor oficiali s-au făcut numeroase critici la adresa Sfântului Adelfios, episcopul Aravesei, încă dinainte de anul 380, pentru opoziția sa față de reformele religioase impuse de puterea politică. Sfântul Ioan îl vede total vrednic de primirea hirotoniei⁶⁹, indiferent de criticile „oficialilor”.

Despre „*schismaticul Ioan*”, putem afla mai multe informații atât din scrierile apologetilor sfârșitului de secol IV, printre care și Epifanie de Salamina. După anul 399 Sfântul Ioan însuși menționează prietenia apropiată cu creștinii audieni și în cele din urmă vine să viețuiască în actualul „Agatonul Nou”. Aici viețuia Episcopul Audius⁷⁰ și ceilalți ierarhi audieni⁷¹. Indiferent de mărturisirea lui de credință, episcopii politici primiseră ordin imperial să-l persecute⁷². El susținuse audianismul încă din anul 375, hirotonindu-l Episcop pe fostul arian Ulfila, unul dintre cei mai importanți episcopi ai Bisericii Creștine din Goția⁷³, care a murit la anul 383. Hirotonia din anul 375-376 a episcopului Ulfila este menționată în scrisoarea a IX-a către Olimpiada.

Episcopul Ulfila murise în anul 383, iar ucenicul său, Episcopul Auxentios, îi scrie viața într-o lucrare numită „*Epistola de fide, vita et obitu Ulfilae*”. Din această lucrare și din viața Sfântului Ioan descoperim că nu doar în anii 398 și 399, ci încă dinainte de anul 380, avusese implicări în structura goților și a audienilor. În ciuda prigoanei pornite împotriva sa: „*Însuși arhiepiscopul Ioan venea să officieze în aceasta biserică și să predice ca într-una din duminicile anului 398 sau 399 când, după ce a slujit cu clericii goți în limba lor și după predica lor, a ținut în biserica Sf. Pavel un cuvânt*”⁷⁴.

În Țara Românească rămăseseră însă mulți arieni și adepți ai cultului politic, printre care și un anume roman cu numele Gaïna. Pentru că Sfântul Ioan nu a acceptat să reînceapă comuniune cu biserica oficială, ereticul Gaïna, purtându-se ca un barbar⁷⁵, a bătut mulți creștini și le-a jefuit casele, în dorința de a-l obliga pe Sfânt să cedeze.

Un alt susținător al Sfântului Ioan avea să fie preotul Marutha, care a participat la Sinodul din Antiohia din anul 390. Sfântul Marutha vede la această adunare că episcopii politici nu renunță la dorința de impunere agresivă a reformelor bizantine și, părăsind cultul oficial, intră în comuniune cu Sfântul Ioan Gură de Aur. Acesta vede în Marutha un preot râvnitor, plin de credință și dragoste și hotărăște să-l hirotonească episcop de Maiafarakin⁷⁶. Aici, guvernatorul locului, Yezdigerd, găsește și el o sfințenie deosebită în viața episcopului Marutha, îl scutește de toate persecuțiile și oferă libertate creștinilor. Marutha a trăit până prin anul 415 și a fost canonizat. Pomenirea sa o facem la data de 31 ianuarie.

În lucrarea „Despre Preoție”, Sfântul Ioan afirmă de mai multe ori regretul că a acceptat să fie preot în biserica oficială. Vedem că până astăzi Biserica Ortodoxă promovează toate

⁶⁹ PSB. Vol. 44, Teodoret episcopul Cirului, pag. 166.

⁷⁰ Ziarul adevărul de Buzău, „Misterele așezărilor rupestre din munții Buzăului”, 17 februarie 2015.

⁷¹ Dacia Magazin, nr. 91-92, anul X, iulie-august, pag. 53, anul 2013.

⁷² P.S.B. Vol. 44, Teodoret, Istoria Bisericească, pag. 237-241, cap. 30-34.

⁷³ „Istoria Sfântului Ioan Gură de Aur”, Guerin, pag. 476.

⁷⁴ Omilie a Vi-a, Activitatea misionară a Sf. Ioan Gură de Aur;

⁷⁵ PSB. Vol. 44, Istoria Bisericească, cap. 32, pag. 238;

⁷⁶ R. Marcus, „Revista Teologică Harvard”, Marutha de Mafickat, Vol. 25, ianuarie 1932, nr. 1, pag. 47;

scrierile pe care acesta le-a alcătuit până în anul 399. Celelalte sunt lăsate uitării pentru că aveau să nu mai coincidă cu doctrina oficială din nici un punct de vedere. Încă din lucrarea „omilii împotriva evreilor” se putea vedea că Sfântul Ioan avea să treacă printr-o schimbare radicală în dogma și în viața sa.

Episcopul Teofil adună un Sinod în Alexandria, unde o acuză pe Olimpiada că adeseori ascunde în casa ei preoți și creștini din opoziție și nu face ascultare de biserica imperială. Dar, chiar Sfântul Ioan o învață prin scrisori să procedeze așa, lucru dovedit și prin vizita diaconului audian, pe care urma să-l hirotonească episcop: „*Diaconul Moduarie a adus și scrisori de la regele goților, care cere să li se trimită episcop*”⁷⁷. Dar deoarece pentru îndreptarea nenorocirii ce ne amenință⁷⁸ nu văd alt mijloc, decât zăbovirea și amânarea – căci nu-i cu putință să meargă acum cu corabia în Bosfor, nici în părțile acelea – fa-i ca să întârzie din pricina iernii⁷⁹.

Pe data de 14 septembrie 407 (27 septembrie stilul vechi), Sfântul Ioan Gură de Aur a decedat subit, la doar 60 de ani, în drumul spre exil, iar Sfânta Olimpiada a fost nevoită să plece din Constantinopol în Nicomidia, din pricina represaliilor venite din partea lui Atticus, episcopul Constantinopolului (406-425). În Nicomidia avea să fie în continuare persecutată și în cele din urmă își găsește sfârșitul la aproape un an după Sfântul Ioan, pe data de 25 iulie 408 (7 august stilul nou). Viața Sfintei a fost falsificată precum a Sfinților Grigorie de Nyssa și Teosevia, dar și a celorlalți Sfinți episcopi căsătoriți. De pildă, Olimpiada ajunge în Nicomidia după moartea Sfântului Ioan (407). După moartea ei (408), se scrie o carte ca și cum Sfântul Ioan îi trimitea corespondențe, pe când ea locuia în Nicomidia. Sfântul Ioan era deja decedat de un an de zile, să-i mai poată trimite scrisori.

În bisericile oficiale Sfântul Ioan a fost socotit schismatic. În timpul vieții sale pământești a trebuit să îndure umilință pentru că s-a lepădat de cultul oficial. Subtil, chiar și astăzi marile Patriarhii îl numesc schismatic, însă catalogarea lui ca și „sectar” o încadrează într-o serie de laude. Omul de rând, neștiind adevărul, nu își poate da seama. Iată ce găsim în ziarul „Lumina” al Patriarhiei Române: „*Pornind de la datarea în 15-20 ianuarie 412 a unei scrisori adresate de către episcopul Synesius de Cyrene lui Teofil al Alexandriei în care se solicită în virtutea amnistiei instituite de trei ani, reabilitarea lui Alexandru, hirotonit inițial de către Sfântul Ioan ca episcop de Basilioupolis în Bitinia, Peter van Nuffelen consideră că a existat un acord de reintegrare masivă a ioașiților după moartea ilustrului lor ierarh, intrat în vigoare cândva între jumătatea anului 408 și sfârșitul lui 409*”⁸⁰. Se vede clar din citat că nu prea îl considerau ilustru pe Sfântul Ioan. Ei nici măcar hirotoniile lui nu le mai primeau ca fiind canonice.

Episcopul Alexandru îi cere episcopului Teofil – ucigătorul celor 10.000 de creștini – să-l primească înapoi în cultul oficial, acceptă iudaizarea și îndată este „reabilitat”. Vedem cum episcopii politici considerau că urmarea Sfântului Ioan Gură de Aur este un fapt condamnat și nicidecum o laudă, devreme ce li se aplicau pedepse „canonice” pentru schismă! Se pare

⁷⁷ Adică cel trimis, Diaconul Moduharius „să le fie trimis înapoi în calitate de episcop”;

⁷⁸ Vorbește despre pericolul generat de invazia isaurilor;

⁷⁹ Scrisoarea a IX-a către Olimpiada a Sf. Ioan Gură de Aur.

⁸⁰ „Ziarul Lumina” al Patriarhiei Române, Art. „Reabilitarea post-mortem a Sf. Ioan gură de aur”, 6 febr. 2016.

că episcopul Alexandru fusese tocmai unul dintre infiltrații cultului oficial, pentru a informa ce se întâmplă în jurul acestuia.

Din același cotidian ortodox aflăm următoarele: *„În ciuda diferenței vizibile, putem spune că cele două fracțiuni ale grupării ioaanite nu s-au aflat totuși pe poziții opuse, ci au adoptat căi diverse pentru a duce mai departe moștenirea încredințată de marele ierarh. Dacă „schismaticii” propriu-ziși s-au opus cu toată tăria oricărui episcop care se instala în mod abuziv și necanonic în scaunul episcopal ocupat de către Sfântul Ioan, poziția ioaaniților care au optat pentru acceptarea comuniunii cu Arsacius și Atticus trebuie văzută nu atât ca slăbiciune sau trădare, cât mai ales drept îndeplinirea ultimelor cuvinte adresate lor de către venerabilul predicator înainte de exil și au păzit acest legământ până la reabilitarea, canonizarea și aducerea în capitală a relicvelor Sfântului Ioan Gură de Aur. Moartea Sfântului Ioan Gură de Aur a reprezentat un moment cheie în evoluția schismei ioaanice, când mulți dintre partizanii săi au abandonat dezorientați această cauză și se arătau dispuși să intre în comuniune cu Biserica oficială. În acest context le-a fost acordată amnistia din anul 408 sau 409, care îi primea pe ioaaniți în comuniune cu arhiepiscopul Atticus al Constantinopolului (406-425), fără a mai fi nevoie să sub-scrie actul de condamnare a Sfântului Ioan. În baza acestei reconcilierii o parte din episcopii deportați au fost readuși din exil încredințându-li-se noi eparhii pe care să le păstorească”⁸¹. De aici constatăm că doar „o parte” din urmașii Sfântului Ioan Gură de Aur i-au trădat mărturisirea, au acceptat compromisul prin unirea cu biserica politică, în schimbul beneficiilor financiare și materiale, dându-li-se noi eparhii. Vedem că structura Sfântului Ioan este numită de „biserica ortodoxă” a fi o „schismă ioaanică”.*

O dată cu trădarea unora, cultul oficial își atinge scopul, ademenind prin bani numai o parte a „ioaaniților”. Ce s-a întâmplat cu cealaltă parte? Au mers mai departe, păstrând învățăturile Sfinților Apostoli. De ce nu ar fi mers și ei mai departe, dacă însuși Sfântul a mers pe această cale, până la sfârșitul vieții sale? Dacă era bine să accepte iudaismul, atunci de ce n-a făcut-o el, ci alții după moartea lui?

Articolul sus menționat se numește „Reabilitarea post-mortem a Sfântului Ioan Gură de Aur”, dar cu ce drept i-au schimbat istoria unui om, unui ierarh, care a dorit să moară în afara acestei biserici ortodoxe? El nu și-a trădat niciodată convingerile îmbrăționate după anul 398, ci în ele a dorit să plece din această lume, iar dacă audianismul și ioaanismul sunt structuri batjocorite ca fiind „schismatice”, de ce se reabilitează „post-mortem” un „schismatic”? Pentru că și azi, dar mai cu seamă atunci, Ioan fusese foarte iubit de mulți oameni și cu gândul că doar așa i-ar putea ademeni înapoi, în biserica politică. A se vedea că ultimele cuvinte înainte de moartea Sfântului Ioan au fost rostite în case Episcopului Adelfie al Aravaselor. Cu siguranță nu a spus niciodată vreun îndemn, cuiva, să revină în cultul iudaizat, devreme ce casa Sfântului Adelfie nu s-a unit niciodată cu biserica oficială. Nu există nicăieri sursă veridică pentru sus citata afirmație că: *„poziția ioaaniților care au optat pentru acceptarea comuniunii cu Arsacius și Atticus trebuie văzută nu atât ca slăbiciune sau trădare, cât mai ales drept îndeplinirea ultimelor cuvinte adresate lor de către venerabilul predicator înainte de exil și au păzit acest legământ până la reabilitarea, canonizarea și aducerea în capitală a relicvelor Sfântului Ioan...”*

⁸¹ Ibidem ziarul „Lumina”, Patriarhia Rom., 6 martie 2016;

Conform „Limonariului”⁸², Sfântul Ioan din casa lui Adelfie a plecat în drumul spre exil, călătorie unde a și decedat subit în preajma ostașilor care-l însoțeau. Pentru o moarte atât de grăbită, la doar 60 de ani, putem crede că moartea i-a fost determinată, însă devreme ce Adelfie nu a acceptat niciodată slujirea cu Atticus, episcopul oficial al Bizanțului, este lesne de înțeles că aceasta a fost dorința marelui ierarh, din ultimele sale cuvinte în viață, ca ucenicii săi să nu intre niciodată în biserica oficială și nici în comuniune cu episcopii lor din pricina dogmelor non-apostolice.

Pentru o și mai fructuoasă manipulare a necunoscătorilor, în momentul în care trădătorii Sfântului au primit beneficiile, l-au canonizat ca și cum el s-a unit înapoi cu cultul politic, prin acel episcop trădător, Alexandru. Prin fapta lor meschină s-a călcat voința Sfântului de a nu mai avea nici o legătură cu biserica pe care o lepădase.

Ulterior s-au scris mai multe cărți pentru manipularea oamenilor, cum că Sfântul Ioan nu a părăsit ortodoxia, ci doar a fost destituit din considerente politice ale vremii. Dacă ar fi fost doar „*demis politic*” și ar fi rămas ca mirean în cultul oficial, ce rost mai avea să-l hirotonească pe episcopul Adelfios, pe Unila al audienilor goți și Moduharius, sau pe ceilalți mulți episcopi, devreme ce episcopii oficiali Teofil și Flavian îl condamnă și caterisesc în 404 ca fiind eretic și schismatic în același timp?

Culte oficiale insistă pe ideea că Sfântul Ioan a fost depus din treaptă, dar a rămas în cultul oficial. Povestea vieții sale și ale episcopilor hirotoniți de el arată că nu a fost deloc așa, ci dimpotrivă, el părăsește cultul oficial din anul 398 și renunță total la această confesiune mai puțin religioasă și mai mult politică, așa cum o vedem și în ziua de astăzi. Depunerea sa din treaptă are loc tocmai în 404, când era plecat de aproximativ 6 ani și nicidecum nu rămăsese în cultul oficial „*ca și episcop depus*”.

Bisericile politice practică renumita „*liturgia Sf. Ioan Gură de Aur*”, care a fost impusă în Bizanț în prima parte a secolului al V-lea. Totuși, manuscrisul original al acestei liturghii apare după moartea Sfântului. Deși Epifanie de Salamina a fost unul dintre cei mai mari critici ai Sfântului Ioan, în nici una dintre lucrările sale nu menționează această liturghie. Ea are și un aspect iudaic (*turnarea apei în vin, spălarea mâinilor sub formă de ritual iudaic, rugăciuni pentru sioniști, promisiuni față de rezidirea Ierusalimului, promovarea ideii că Dumnezeu inspiră frică, contrar a ceea ce spun Sfinții Apostoli, cuprinde rugăciuni pentru politicieni, promovarea cultului robilor, are introdus numele lui „Ialdabaot”, adică savaot, demonul sângelui și al necunoștinței în mitologia iudaică etc.*). Manuscrisul din 413 este semnat de episcopul Alexandru și se păstrează la Roma.

Cuprinsul Liturghiei atribuite Sfântului Ioan Gură de Aur ar fi trebuit să aibă un conținut similar Liturghiei celor 12 Apostoli, o rânduială anaforală din primul secol pe care, conform multor surse, Sfântul Ioan a folosit-o la alcătuirea variantei sale liturgice. Observăm că între Liturghia Apostolică și varianta atribuită Sfântului sunt diferențe majore, atât din punct de vedere al structurării momentelor, cât și din cel al conținutului textului⁸³. Dacă Liturghia celor 12 Apostoli este compusă din rugăciuni creștine, varianta despre care vorbim se bazează pe scrierile psaltice. Acest gen de anafore nu se regăsesc în niciuna dintre cele peste 27 de Liturghii Apostolice conservate până în zilele noastre.

⁸² „Limonariul”, cap. 128, ultima parte.

⁸³ The Oxford „History of Christian Worship”, editori Geoffrey Wainright și Karen B., ISBN 0195138864.

Epifanie de Salamina moare în anul 403 după ce puterea politică îl folosește să organizeze un protest în fața casei unde locuia Sfântul Ioan. Înainte de acest protest, Epifanie participase la Sinodul din luna Mai a aceluiași an care l-a caterisit întâia oară pe Sfântul Ioan Gură de Aur. După acestea, Epifanie pleacă în Cipru cu corabia și este găsit mort pe drum, într-o toaletă publică. Poate fi vorba de oucidere a lui după ce a fost folosit, sau conștiința l-a muștrătat într-atât încât a decedat într-un mod atât de jalnic.

Unul dintre cei mai buni prieteni ai Sfântului Ioan Gură de Aur a fost Sfântul Teodor, episcopul Mopsuestiei, despre care am mai discutat anterior. Sinodul al V-lea ecumenic, adunat sub conducerea împăratului Iustinian, în anul 553, impune scoaterea cu desăvârșire din „biblia ortodoxă” a tuturor indicilor despre locurile unde se află cele 10 triburi ale iudeilor. Împăratul dispune noi persecuții împotriva creștinilor care nu se supun voințelor imperiale și discreditarea numelui Sfântului Teodor. Împotriva lui se scrie un tratat imperial care se numește „Henoticonul”. Întrucât Sfântul Teodor a lăsat în urma sa o imagine îndrăgită de creștinii, viața lui fiind o întărire a rezistenței lor, împăratul impune cu orice preț să fie socotit drept eretic, deși murise de două secole și până la acest moment creștinătatea îl cinstise ca pe un Sfânt. Condamnarea lui Teodor de „erezie” n-a putut avea vreodată un fundament, pentru că era imposibil să mai verifichi vreo carte, dacă îi aparține lui sau este contrafăcută de către potrivnicii săi, după 200 de ani de la moarte.

Despre Episcopii care nu au dorit să accepte condamnarea unui Sfânt ca eretic, după două secole de cinstire, doar că așa i s-a năzărit împăratului, aflăm următoarele: „*Zoil al Alexandriei, Efrem al Antiohiei și Petru al Ierusalimului au cedat și ei, după o scurtă rezistență. Dintre ceilalți episcopi, cei care au semnat au fost răsplățiți, iar cei care au refuzat, au fost depuși din scaun sau au trebuit să se ascundă*”⁸⁴. Așa se stabilea cine este eretic și cine nu, cu o valiză de bani adusă de împărat și în cealaltă mână având un decret de condamnare la moarte a celor ce refuză să semneze. Și nu este singurul „sinod ecumenic” care își scrie hotărârile astfel.

Astăzi, dacă întrebi un „ortodox” cine a fost Teodor al Mopsuestiei, marele prieten al Sfântului Ioan Gură de Aur, îți spune că a fost declarat eretic la două secole după moarte lui. Cu siguranță nimeni nu va aduce și explicația cum a fost el declarat așa, prin punga de bani pe care luda odinioară o folosise să-l vândă pe Hristos, iar ereticii să arunce acuzații de erezie asupra unor Sfinți curați în dogmă.

În anul 630 apare islamul. Într-un mod destul de dubios, unii numesc apariția ca fiind „*invazia islamică*”, pe când ei nu invadeau și nu veneau de nicăieri, ci acolo stătuseră ascunși. Ei devin o armată bazată pe torturi și ucideri în masă, în special în părțile Mesopotamiei și în vecinătate (Irak, Siria, Egipt și în toată Asia). Acolo și în Țara Goșilor și găsiseră refugiul grupuri foarte mari de creștini conservatori. La baza apariției islamice a stat călugărul montanist Bahira⁸⁵, un om foarte bogat care avea o mănăstire impunătoare în Siria. Bahira locuia chiar la drumul principal pe care-l foloseau comercianții arabi pentru a traversa regiunea. Călugărul îl îndeamnă pe Muhammad să devină un „proroc” și să organizeze un cult. Așa apare islamul în 610.

⁸⁴ Liberatus din Cartagina, Brev., 24, Facundus de Hermiana, Def., II, 3 și Cont. Moc.

⁸⁵ Ioan Damaschin, „Părinții Bisericii”, vol. 37, „scrieri”, 1958, pag. 153-160;

O dată cu apariția islamului, apariție tănuită și susținută de împărații bizantini pentru care se scosese din „Scripturi” orice fel de referire la cele 10 triburi israelite, respectiv despre cele 3 triburi din apropierea orașului Medina, începe cea mai mare persecuție împotriva creștinilor, care se extinde până în ziua de astăzi. Drept dovadă a caracterului „secret” al acestui Sinod, stă mărturie neclintită faptul că toate canoanele sale au fost șterse din istorie și nu se găsește nici măcar unul singur în culegerea tuturor canoanelor, numită „*Pidalionul*”. Este singurul dintre sinoadele care nu are nici un fel de canon.

Politica de guvernare a lui Iustinian și a tuturor împăraților bizantini din primul mileniu a fost identică. Fiecare împărat roman sau bizantin a căutat să inducă ierarhiei bisericești impresia că statul dorește pace între cetățenii imperiului. Până în vremea constantiniană, trei secole creștinii au fost uniți între ei cu foarte puține structuri care se constituiau la periferia creștinătății. După implicarea puterii politice în viața Bisericii Creștine, episcopii aleși din considerentele mai puțin creștine ale împăratului primesc funcția de senatori⁸⁶. După aceea, împăratul a avut pretenția să-și aleagă singur senatul.

Episcopii politici primesc beneficii financiare și imunitate imperială atâta vreme cât se supun poruncilor împărațești. Practic, dintr-o Biserică Creștină autentică, ajung să se înlocuiască toate elementele sale distinctive, care câștigaseră încrederea omenirii în decurs de trei secole, cu interesele politice până în ziua de astăzi. Episcopii devin dependenți de guvern pentru beneficii, mai mult decât de Evanghelie. Din acest motiv, episcopul Grigorie al Romei spunea că „*primele sinoade au asimilat și înlocuit Evanghelia prin hotărârile lor*”⁸⁷.

Supunerea față de stat a episcopilor așa-ziși creștini, din foști slujitori ai lui Dumnezeu ajunși senatori și oameni politici de manipulare a unor mase de oameni în folosul intereselor imperiale, împăratul avea să le pună la dispoziție sabia și banii⁸⁸.

Episcopii sunt aleși de către împărat nu pentru că așa ar fi fost mai bine pentru Biserică, ci pentru a ști cum să folosească vistierile imperiale în scopul soluționării disputelor în favoarea statului. În același timp episcopii îi garantează împăratului că prin „canonizarea lui din timpul vieții” îi oferă credibilitatea în moralitate, cu scopul de a-și justifica în fața supușilor orice fel de acțiuni⁸⁹. Din persecutați, devin persecutori⁹⁰ ai propriilor confracți în credință, doar pentru că autoritatea imperială să găsească motiv de controversă când vine vorba de „toleranță religioasă”. Sub pretextul intenției autorităților de a stopa divergențe religioase⁹¹, care de fapt erau diversiuni puse la cale, se apelează la constrângeri⁹² și astfel, prin instalarea fricii între creștini, puterea politică își asigură o vreme stăpânirea și supunerea poporului. De acum credințioșia este de mult înlocuită cu credulismul. Suntem foarte conștienți de acest lucru.

Legat de „supunerea poporului”, trebuie să observăm și elementele noi care apar în Biblia lui Constantin, de la Sinodul din Arles: „*Slugilor, supuneți-vă stăpânilor voștri, cu toată frica, nu numai celor buni și blânzi, ci și celor urâcioși. Căci aceasta este plăcut lui Dumnezeu,*

⁸⁶Drake, „Constantin și Episcopii”, pag. 107;

⁸⁷Migne, „Patrologia Latina”, vol. LXXVII, col. 478;

⁸⁸ Bruce, „Flacăra răspânditoare” (The Spreading Flame), pag. 293;

⁸⁹Gregory A. Boyd, „Mitul unei națiuni creștine”, pag. 16.

⁹⁰Bruce, „Flacăra răspândirii”, 409;

⁹¹„Constantin și Episcopii”, pag. 414;

⁹² Bruce, „Flacăra răspândirii”, 409;

să sufere cineva întristări, pe nedrept, cu gândul la El" (I Petru 2, 18-19). Sau: „Căci, ce laudă este dacă, pentru greșală, primiți bătaie întru răbdare? Iar dacă, pentru binele făcut, veți pătimi și veți răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu” (I Petru 2, 20). Prin astfel de paragrafe care se pot vedea în multe alte locuri din Noul Testament bizantin, nu putem să nu constatăm felul în care împăratul își asigură slugărirea poporului încă mediocru în gândire, în așa fel încât în loc de plată să fie fericit și dacă primește o mamă de bătaie. Apostolii nu aveau cum să scrie astfel de texte în epistolele lor pentru că ei înșiși erau ilegali în imperiu, trăiau ascunși sau evitau orice expunere care ar fi stârnit curiozități autorităților romane, darămite să aibă și slugi precum niște boieri.

Un alt fals din punct de vedere geopolitic este relatarea evenimentului îngrozitor, când „un om, anume Anania, cu Safira, femeia lui, și-a vândut țarina. Și a dosit din preț, știindu-și femeia lui, și aducând o parte, a pus-o la picioarele apostolilor. Iar Petru a zis: Anania, de ce a umplut satana inima ta, ca să minți tu Duhului Sfânt și să dosești din prețul țarinei? Oare, păstrând-o, nu-ți rămânea ție, și vândută nu era în stăpânirea ta? Pentru ce ai pus în inima ta lucrul acesta? N-ai mințit oamenilor, ci lui Dumnezeu. Iar Anania, auzind aceste cuvinte, a căzut și a murit...”⁹³. Paragraful este desprins din practicile ereziei lui Montanus din Frigia, care îi convingea pe oameni să-și vândă averea și să toți banii să-i dea liderului cultului. Naivii erau duși într-un fel de mănăstiri unde munceau continuu fără a primi altceva decât mâncare. Unii dintre episcopii vremii au susținut ideea lui Montanus⁹⁴, fapt ce poate confirma că, pe alocuri și în secolul al II-lea erau oamenii romanilor infiltrați în interiorul Bisericii Creștine, cum a fost cazul papei Elefterie al Romei, un grec originar din Nicopolis⁹⁵. Acesta a rămas cunoscut pentru relațiile sale necreștine cu ereticii montaniști, deși teologia Bisericii era deja formată.

Este cunoscut faptul că, după reforma constantiniană, s-a impus ideea unei „patrii” a creștinismului, iar devotamentul față de Hristos a fost înlocuit cu devoțiunea față de puterea politică⁹⁶. Sugerează acest lucru și informațiile păstrate din primele veacuri⁹⁷, dar și adaosurile din Biblie, printre care și acesta: „*Slugilor, ascultați de stăpânii voștri cei după trup, cu frică și cu cutremur, întru curăția inimii voastre, ca și de Hristos*”⁹⁸. Cu astfel de texte introduse în Biblia bizantină oamenii au putut să fie constrânși să muncească și să se supună intereselor imperiului cu gândul că asta își dorește Hristos, iar împăratul își aroga dreptul de înlocuitor al Mântuitorului pe pământ. Astăzi Biserica Ortodoxă condamnă erezia „infaibilității papale”, deși la constituirea ei ca și dogmă religioasă însuși împăratul Constantin așeză temelia. Prin urmare, din „Codex Vaticanus”, biblia de la Sinodul Ecumenic din Niceea, nu cuprinde versetul „*Nu ca și cum ați fi stăpâni peste Biserici, ci pilde făcându-vă turmei*” (I Petru 5, 3)⁹⁹. Este exact scopul unui împărat care nu a fost deloc pasionat de creștinism, ci mai degrabă de infiltrarea în conducerea Bisericii, ca mai apoi să o poată conduce din interior, schimbând întreaga ierarhie. Nu poate nimeni să dovedească faptul că acest împărat a avut vreo

⁹³ Faptele Apostolilor, cap. 5, vers. 1-10;

⁹⁴ Tertulian, "Adversus Praxean", c.1, tr. 58-59;

⁹⁵ Kirsch, Johann Peter, „sfântul papă Eleuterius”, editura „Charles”, 1909.

⁹⁶ „Constantin și Episcopii”, pag. 390;

⁹⁷ „P.S.B”. vol. 1, „orice țară străină le e patrie, și orice patrie le e țară străină”, cap. 5, pag. 340-341;

⁹⁸ Efeseni, cap. 6; vers. 5-7;

⁹⁹ Metzger, „Un comentariu asupra N. Testament grecesc”, Stuttgart, 2001, p. 626. ISBN 3-438-06010-8;

fărămiță de credință în Hristos¹⁰⁰, ci mai degrabă un interes de a subjugă Biserica, nicidecum să o lase să rămână independentă față de politică și de stat¹⁰¹.

Să ne amintim și de perioada boierimii din Țara Românească. Aceștia foloseau oamenii ca pe niște sclavi datori să le muncească pământurile, iar pe moșiile lor construiau și Biserici. Omul se ducea și dona Bisericii bani și ofrande, sperând într-o viață mai bună. Astfel, statul beneficia din două părți de la aceeași categorie de populație. Prima dată prin exploatarea forței de muncă și a doua prin naivitatea de a-și dăruia economiile unor preoți favoriți boierimii. Lumea nu se schimbă prea ușor, ci modalitățile politice de manipulare se schimbă periodic, în funcție de starea de deșteptare sau de amorțeală a națiunilor.

Epifanie de Salamina descrie viața Sfântului Audius, episcopul goților, ca fiind una nemaivăzută de multă vreme în rândul ierarhilor politici. El spune: „*Audius era un om eminent, din părinți mesopotamieni. Casa lui era lăcașul purității vieții sale, plin de râvnă dumnezeiască și credință. De multe ori, când vede lucrurile care au continuat să se petreacă în biserici, sub nasul episcopilor și preoților, el se opune unui astfel de comportament, spunând cu mustrare: „aceasta nu este așa cum ar trebui să fie” sau „acest lucru nu ar trebui să fie așa”. El este întocmai unui povestitor de adevăruri și se potrivește cu persoanele care vorbesc deschis din respect pentru adevăr, mai ales când propriile lor vieți sunt exemplare*”¹⁰². Sau: „*Pe lângă admirabila lui mărturisire a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt în sensul bisericii apostolice și respectarea tuturor dogmelor, prin întreaga sa manieră de viață, care de asemenea a fost admirabilă, Audius și-a câștigat existența muncind cu propriile sale mâini, la fel și episcopii care erau sub omoforul lui și preoții și toți ceilalți*”¹⁰³. Din nefericire, boierimea românească nu a fost prea încântată ca populația acestei țări să știe cine a fost marele episcop Audius, care au fost trăirile sale și cum, prin maniera sa de credință și viețuire, i-a încreștinat pe mulți dintre traci și goți.

Un alt aspect foarte important pentru a înțelege stadiul de degradare a cultului oficial este interzicerea căsătoriei episcopilor, căsătoria fiind lăsată și în acest caz chiar de Sfinții Apostoli. La Sinodul al VI-lea ecumenic, când încă mai erau episcopi căsătoriți, pentru a prelua cârma cei bogăți în patimi nefirești, nu doar în avuție și putere, s-a dat următorul canon: „*Femeia celui ce se ridică la proșederea episcopiei, după învoirea cea între dânșii, mai-nainte despărțindu-se de bărbatul său, după hirotonia episcopiei cea pusă asupra lui, să intre în monastire, care va fi zidită departe de așezarea episcopului, și purtarea de grijă de la episcop aibă-o. Iar de se va arăta vrednică, înainteze-se și la dregătoria diaconiței*”¹⁰⁴. Acest Sinod a încălcat pe deplin cuvântul Mântuitorului, care zice: „*de la începutul făpturii, bărbat și femeie i-a făcut Dumnezeu. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa. Și vor fi amândoi un trup; așa că nu mai sunt doi, ci un trup. Deci ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu mai despartă*”¹⁰⁵. Împăratul Constantin al IV-lea (652 - 685), precum făcuse toți împărații de până atunci se duce la un așa-zis Sinod ecumenic cu hotărârile de-a gata luate, rămânând ca episcopii doar să-și dea semnătura. Se vede destul

¹⁰⁰ Gregory A. Boyd, „Mitul unei națiuni creștine”, pag. 14;

¹⁰¹ Gregory, „Mitul unei națiuni creștine”, pag. 9.

¹⁰² Epifanie, „Panarion”, 70, p. 1, s.p. 2;

¹⁰³ „Panarion”, Audianismul, 70, p. 2, s.p. 1-2;

¹⁰⁴ Sinodul VI Ecumenic, canonul 48;

¹⁰⁵ Ev. Marcu, cap. 10, vers. 6-12;

de limpede că nu avea habar de Învățătura Mântuitorului, dar interesul politic rolul central în viața unei biserici care a acceptat să fie slujitoarea împăraților.

Despre canonul de mai sus citim următoarele: „*Horepiscopul după canonul 10 al Antiohiei, se făcea de episcopul cetății aceleia, la care este supus și satul lui. Zice dar canonul acesta, că unul ca acesta să hirotonisească citeți, ipodiamoni, și (eforchistis) adică catehizatori. Dar să se caterisească de va îndrăzni fără voia episcopului celui din cetate a hirotonisi prezbiter sau diacon, măcar de ar avea și hirotesie de episcop*”¹⁰⁶. Tâlcuirea a fost scrisă pe la sfârșitul primului mileniu, dar se arată în chip vădit că horepiscopii, care, cândva erau episcopi sau întâistătători ai Bisericii, ajunseseră să fie slugile celor singuri, practicantii ereziei montanismului. Nici astăzi preoții de mir nu sunt socotiți de către cultul oficial ca fiind mai importanți decât montaniștii (călugării).

Trebuie să facem și o altă analiză asupra faptului că există două păcate capitale, împotriva firii: a te opune firii sau a-ți schimba rânduiala firească. În „Pidalion” găsim și lucruri mai puțin creștinești, cum ar fi privilegierea homosexualilor și pedepsirea familiilor: „*Cel ce se turbează asupra părții bărbătești, s-a socotit 3 ani a se opri de împărtășire, plângând și ajunând, și către seară uscătură mâncând, și 200 de metanii făcând*”¹⁰⁷. Ipocrizia, sau intenția sodomiștilor de a se arăta în texte altceva decât practică ei, ca și cum se opun acestei erezii faptice, se demască în văzul tuturor, tocmai în următorul canon: „*Pe preacurvarul după 3 ani îl învrednicim a se cumâneca cu dumnezeieștile Taine, de nu se va împotrivi mâncării celei uscate după ceasul al 9-lea și a face și câte 250 de metanii în fiecare zi*”¹⁰⁸. Homosexualitatea primește 200 de metanii, iar fapta săvârșită după rânduiala firii, deși fără cununie, este pedepsită cu 250 de metanii. Episcopii politici văd mai îndreptățită homosexualitatea din mănăstiri, decât „trăirea cu o femeie”, după Sfânta rânduială lăsată de Mântuitorul Hristos. De ce aceste canoane sunt așezate în culegerea de rânduieli a bisericii ortodoxe și nimeni nu le vede? Iată până unde duce manipularea, ca în cărțile „bisericești” să ascundă privilegierea „sodomiștilor monahali” împotriva celor ce trăiesc după rânduiala firii.

Ortodocșii fanatici sunt formați de către cei ce-i conduc să citească intens falsa „Apocalipsă”, pentru a nu se elibera de jugul stăpânirii. Ei nu au vreme să vadă locurile atât de transparente unde homosexualitatea devine cărna bisericii și nu învățătura lui Hristos, Dumnezeu. Nu știu dacă sunt mulți cei ce observă discrepanța majoră dintre tradițiile și învățăturile Apostolice și practicile confesionale din zilele noastre. Probabil nici nu vor fi prea mulți „observatori” în viitor. Jugul robiei este pus pe umerii lor încă de la botez¹⁰⁹. Cu frica de a nu-și pierde mântuirea, dacă îndrăznește să nu mai fie sluga unor patriarhi sau mitropolii „canonici”, în spatele cărora stă neclintită de 1700 de ani puterea politică, omul devine în secolul XXI mai ușor de manipulat decât în epoca bronzului.

Trebuie să revenim puțin la activitatea Sinodului al V-lea care are loc în anul 553, unde joacă un al doilea rol important și soția Împăratului, Teodora. Aceasta fusese o actriță de circ. Pentru a-și urma scopul de a ajunge la conducerea imperiului, Teodora devine amanta unui important om politic din guvernul lui Iustinian. La o piesă de teatru unde juca în rolul principal,

¹⁰⁶ Pidalion, 1844; Tâlcuire Can. 8 Sin. Niceea, 325.

¹⁰⁷ Pidalion, Ioan Postnicul, canonul 18;

¹⁰⁸ Pidalion, Ioan Postnicul, canonul 13;

¹⁰⁹ Galateni, cap. 5, vers. 1.

asistă și împăratul. Teodora s-a remarcat prin frumusețea fizică și prin extravaganță, drept pentru care i-a atras privirile acestuia. Rolul jucat era o luare în derâdere a mitologiilor grecești și o parodiare a moralităților creștine. Împăratul Iustinian având deja intenția de a face reforme considerabile în biserica politică se împrietenește cu Teodora, îi devine amant și mai apoi se căsătorește în anul 523. Astfel, Teodora leapădă cel de-al doilea bărbat și se mărită cu Iustinian.

Împăratul a stabilit anul 553 pentru întrunirea Sinodului al V-lea ecumenic. Cu 5 ani înainte de adunarea episcopilor, Teodora moare din condiții naturale, în anul 548. În amintirea soției sale, Iustinian le impune episcopilor să o includă ca „sfântă” în calendar, deși ea nu avusese nici un fel de implicare în viața Bisericii. Astfel, apare prima actriță în calendarul ortodox, fără nicio trăire de adevărată creștină.

Reformele acestui Sinod au fost atât de numeroase încât teologia creștină era deja aproape nouă în totalitate. O dată cu apariția islamului și distrugerea Bisericii Apostolice din Asia, împăratul iudaizator nu mai avea nici un adversar. Oamenii erau deja prinși în jugul stăpânirii politice. Biserica politică începuse să triumfe, după o istorie sângeroasă, cu alte învățături decât cele lăsate de Hristos. Dar, se uită cu voia felul în care a acționat această „biserică”, care astăzi își îmbracă haina albă, deasupra celei vechi, pătate de sângele Sfinților Mucenici, a căror vină a fost păstrarea creștinismul curat, așa cum a fost predicat de Apostoli.

Sfârșitul celei de-a II-a părți.

Biserița lui Iosif, sec. IV. Nucu, Buzău

**Asociația Creștină „APOSTOLICONUL”
Tel: 0748595007 (Președinte: Pr. Nicolae)
Pentru susținerea proiectelor noastre:
IBAN: RO22BRDE090SV56167160900**